

У 40-РІЧЧЯ ПРОГОЛОШЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ

НТШ відзначило роковини Шевченка щорічною конференцією

Нью Йорк. — Наукове Т-во ім. Шевченка в Америці та його Філологічна секція відзначили минулої суботи, 10-го березня роковини Тараса Шевченка, традиційною Щорічною Шевченківською Конференцією з науковою доповіддю проф. д-ра Луки Луцесу про щойно виданий в підсвітковій Україні «Шевченківський словник», який доповідає називає «Шевченківською енциклопедією», а з доповіді виразно виходило, що це не тільки багатий збірник шевченкознавства, але й у великій мірі енциклопедія соціальних, суспільно-історичних, перекручень й інтерпретацій Шевченкової творчості. Конференція відбулася в приміщеннях Пластового Дому в год. 4-й по полудні і її відкрив коротким словом голова Т-ва проф. д-р Ярослав Падок. На його прохання голова філологічної секції проф. д-р Василь Лев започаткував цю конференцію традиційно читанням з «Кобзаря», цим разом вірша «Мені однаково». В далішому проф. В. Лев сказав коротко про безсмертні ролі і місце Шевченка в історії української нації. Без Шевченка не було б сьогодні дисидентів — говорив проф. Лев. Науковий секретар Т-ва проф. д-р Микола Чирівський також традиційно для таких щорічних конференцій дав загальний звіт про діяльність НТШ в Америці протягом року, зокрема в науковій та публікаційній діяльності. Перебачена в програмі наукова доповідь д-р Анни Бойцун про «Ролі топонімів у поезії Шевченка» не відбулася, бо доповідачка не могла прийти на конференцію. Після задоволеної вже одноденної доповіді проф. д-ра Луки Луцесу, голова проф. д-р Я. Падок закрив цю чергову Щорічну Шевченківську Конференцію для відзначення Шевченкових роковин — 165-річчя з дня народження і 118-річчя з дня смерті.

Сенатор Павло Юзик відвідав Державний Центр УНР

Мюнхен, Німеччина (УІБ). — У дні 28-го лютого і 1-го березня чл. канадський сенатор українського роду Павло Юзик перебував службово в Мюнхені. При тій нагоді сенатор Юзик відвідав низку українських установ у товаристві голови Центрального Представництва Українців у Німеччині мгра Антона Мельника і секретаря Української Санітарно-Харитативної Служби інж. Григорія Комаринського. Сенатор П. Юзик відвідав також осідок Державного Центру УНРРеспубліки, де його вітали президент Микола Лівський, голова Уряду УНР д-р Т. Леонтій, голова Контрольної Ради проф. І. Ковальський та присутні члени Уряду. Сенатор Юзик заявив, що він завжди був і залишиться прихильником Державного Центру УНРРеспубліки. При обіді, в якому взяли участь крім сенатора П. Юзика, президент М. Лівський, прем'єр Т. Леонтій, віцепрем'єр А. Мельник, інж. Гр. Комаринський та о. канцлер С. Дмитришин, використано нагоду, щоб обмінятися думками на тему сучасної міжнародної ситуації та українських проблем.

Ювілейний том «Українського Історика» появилася в розпродажу

Кент, Огайо (В.Т.). — Як кожний з попередніх томів «УІ», так і цей, подвійний том — добре зредатований багатий і цікавий збірник. Це одне з тих наших видань у вільному світі, редакторська і видавнича дбайливість яких завжди беззаказна і майже зразкова. Воно теж відзначає ідейний культ відданості науковій українській правді, правді про нашу минулину і тих — хто її науковою думкою присвоював нашій нації і нашій національній справі. Ця книжка — це приблизно двісті сторінок наукових статей, одинадцятьох авторів-істориків науковців, в більшості університетських викладачів. Винятково цікавий теж рецензійний і загально оглядовий відділ, в якому читач зустріне цілий цикл критичних рецензій та актуальний бібліографічний огляд. А втім, щоб пізнати, що собою уявляє цей журнал українського історичного товариства, вистачить поглянути хоча б на інформаційні дані, що поміщені на початкових сторінках кожного тому. Річна передплата «УІ» виносить сімнадцять доларів. Замовляти журнал треба в редакції: «The Ukrainian Historian» P.O. Box 312, Kent, Ohio 44240, USA.

Шевченківська Академія і відзначення заслужених громадян в Амстердамі

Амстердам, Н. Й. — В неділю, 18-го березня ц.р. о год. 4-й по полудні тут в залі Українського Громадянського Клубу при 3-5 Теллер вулиці в Амстердамі відбулися відзначення роковин Тараса Шевченка, найбільшого поета і оборонця національних та людських прав в Україні. Український культурно-освітній Комітет намітив рівночасно програму вшанування бенкетом заслужених місцевих діячів, що довгі роки трудилися для української громади. Ними будуть: Василь Труфін, Василь Папура, Семен Гнатківський, Дмитро Олійник. Двох перших це піонери, які організували українську громаду, зокрема Український Народний Союз в Амстердамі. Інші це новоприбулі активні суспільно-громадські діячі. Головним промовцем буде д-р Іван Фліс, головний пресдідник УНС і заступник президента УККА. В містечкій частині виступлять Квартет Ансамблю Кобзарського Мистецтва з Нью Йорку та інші. Зголошуватися на бенкет до 16-го березня на число телефону: (518) 842-9857.

Конституційний Закон ч. 1.

§ 1. Карпатська Україна є незалежна держава.

§ 2. Назва Держави є: КАРПАТСЬКА УКРАЇНА.

§ 3. Карпатська Україна є республікою з президентом, вибраним Соймом Карпатської України, на чолі.

§ 4. Державна мова Карпатської України є українська мова.

§ 5. Барва державного прапора Карпатської України є синя і жовта, при чому барва синя є горішня, а жовта є долішня.

§ 6. Державним гербом Карпатської України є дотеперішній красний герб: медвідь у лівім червонім півоколі і чотирі сині та три жовті смуги у правому півоколі і ТРИЗУБ св. Володимира Великого з хрестом на середньому зубі. — Переведення цього місця закону полишається окремому законодавцю.

§ 7. Державний гімн Карпатської України є «Ще не вмерла України».

§ 8. Цей закон обов'язує зараз від його прийняття.

В Ужоті, дня 15, березня 1939.

Підписав:

Проголосив Сойм К.У.

Підписав Сойм К.У.

Секретар Сойму К.У.

Проголосив Карп-Української Респ.

САНДЖАРИЯ-ВЛАДА КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ в ПРАЗІ
SANDZARIJA-VLADE KARPATSKOJ UKRAJINY V PRAZE

598

В Празі, дня 14, квітня 1939.

В Празі, дня 14, квітня 1939.

А. SON EXCELLENCE L'AMBASSADEUR WILLIAM JOHN CARB
LEGATION DES ETATS-UNIS D'AMERIQUE

PRAGUE

Excellence,

En qualité de représentant plénipotentiaire de l'Etat de la République Carpathique, j'ai l'honneur de communiquer à votre Excellence les faits suivants:

Après la déclaration d'une indépendance complète de la République Carpathique, la République Carpathique a été reconnue par les principes de la décision de Munich relative au droit de l'autodétermination du peuple carpathique-ukrainien ainsi qu'en vertu de l'arbitrage de Vienne. Le peuple carpatho-ukrainien prie le Chef (Monsieur) de la Nation Allemande et le Gouvernement de l'Etat Allemand de ne pas refuser leur haute protection à l'Etat Carpathique indépendant.

Par ordre du Président des Ministres du Gouvernement de la République Carpathique.

(signé) J. Szary, ministre.

Pour l'Office du Gouvernement de la République Carpathique à Prague:
Chancelier.

З нагоди 40-річчя проголошення державної незалежності Карпатської України, поміщуємо фотокопію документу з архіву Державного Департаменту у Вашингтоні, Д. К. Цей Акт, який був проголошений 14-го березня 1939 року, виконано в Празі з доручення прем'єр-міністра о. монсеньйора Августина Волошина, з підписом представника Уряду в Празі д-ра В. Шандора.

ЗСА плянують вислати дорадників до Південного Ємену

Вашінгтон. — На протязі наступних двох-трьох років ЗСА вишлють біля 300 дорадників до Ємену, підсилюючи цю країну такою доставою нової зброї в обличчя агресії Південного Ємену та втручання Советського Союзу в справу Арабського півострова. Американські дорадники мали б вишколювати єменців у вживанні нової зброї. Президент Джиммі Картер, ще перед виїздом на Близький Схід, зарядив висилку до Ємену 12 дивізійних літаків типу Ф-5, 64 танки і 50 вантажників у рамках загальної допомоги на суму 340 мільйонів доларів. Беручи до уваги нагальну ситуацію в Ємені, президент Картер не радився в цій справі Конгресу ЗСА, відкликаючись на спеціальний закон щодо контролю експорту зброї з 1976 року, який дозволяє йому на таке рішення у випадку загрози інтересів ЗСА. З уваги на це, що єменці не мають своїх летунів для обслуговування літаків типу Ф-5, уряд ЗСА плянує звернутись до Йордану і Пакистану, щоб ці країни доставили своїх пілотів Ємену до часу виконання американцями єменців. Речники Пентагону повідомили, що незабаром до Ємену виїде понад десять американських військовиків, (Закінчення на стор. 5)

Пакистан виступає із СЕНТО

Ісламабад, Пакистан. — Уряд Пакистану повідомив у понеділок, 12-го березня, що ця країна перестала бути членом Організації Центрального Союзу (СЕНТО), бо цей об'єднаний союз вже не відповідає вимогам безпеки Пакистану. Речник міністерства закордонних справ Ірану, Ага Шагі, заявив, що після відступлення Ірану Центральний Союз не має будь-якого значення для Пакистану. Одиночними членами Союзу під цю пору є Туреччина і Велика Британія. ЗСА мають статус члена-дорадника. Союз був створений в 1955 році під назвою Багдадського пакту і він був подуманий тоді як оборонний союз проти загрози Советському Союзу. В 1958 році, після виступлення Ірану, він був перейменований у СЕНТО.

Отець д-р Августин Волошин — президент Закарпатської України

ІЗРАЇЛЬСЬКО-ЄГИПЕТСЬКИЙ ДОГОВІР МОЖЕ БУТИ ПІДПИСАНИЙ ЩЕ ЦЬОГО МІСЯЦЯ

Каїр/Єрусалим/Вашінгтон. — З уваги на те, що майже перед самим відльотом президента Джиммі Картера до Вашингтону з Близького Сходу у вівторок, 13-го березня, єгипетський президент Анвар ель-Садат, після кількохгодинної наради з президентом Картером на летовищі в Каїрі, погодився на нові пропозиції ЗСА щодо зліквідування розбіжностей між Єгиптом та Ізраїлем відносно мирового договору, а ізраїльський прем'єр-міністр Менахем Бегін заявив, що теж погоджується на американські пропозиції, які тепер розглядаються ізраїльським кабінетом, а відтак парламент, «Кнесет», то заіснувала можливість, що договір між цими двома країнами Близького Сходу може бути підписаний ще цього місяця, а може навіть вже в наступному тижні. Однак, як вказують коментатори, ситуація може змінитися, бо вже раніше були всі вигляди на скорі підписання договору, але тоді виникли нові комплікації. Президент Картер, перебувши на Близькому Сході 6 днів, де спершу в Каїрі переговорював з президентом Садатом, а відтак у Єрусалимі з прем'єром Бегіном, у вівторок рано готувався до повернення до ЗСА, майже переконаний, що його поїздка не увінчалася успіхом. Однак, як сказано, після розмови з Садатом на летовищі в Каїрі ситуація змінилася і президент Картер телефонним шляхом повідомив Бегіна про рішення Садата прийняти американські пропозиції. Бегін висловив переконання, що його кабінет та ізраїльський парламент погодяться на згадані пропозиції та на мировий договір в цілості, але якщо б «Кнесет» відкинув договір, то він і його уряд зрештою будуть фактично не в змозі вдатися до нього. Хоча президент Картер і Садат, як теж прем'єр Бегін оптимістично висловлюються про вигляди на єгипетсько-ізраїльське замирення, то і вони, як рівнож їхні дорадники вказують, що ще залишилися «деякі нерозв'язані справи». Речники трьох урядів покищо відмовляються виходити в подробиці відповідей за атаку на В'єтнам та за погрози в сторону Ляосу. Раніше уряд Ляосу відкинув китайських дорадників правдоподібно під натиском В'єтнаму, як втерлять західні спостерігачі. Пекін рівнож гостро засудив Ганой за натиск на Ляос та за «поневолення» його населення. У міжчасі, прем'єр-міністр СССР Ніколай Косігін, який перебуває в Індії на шестиденних відвідинах, засудив КНР за інвазію на В'єтнам, називаючи це «міжнародним злочином» та погрожуючи, що Советський Союз відпластиться за агресію на «обратню соціалістичну країну». Західні спостерігачі твердять, що китайці поволі відтягають свої війська з території В'єтнаму, хоча існують здогади, що Пекін хоче задержати деякі окраїни теперішнього В'єтнаму, вважаючи, що вони «історично» є частиною Китаю.

Пекін і Ганой продовжують взаємні обвинувачення

Бангкок, Тайланд. — Серед взаємних обвинувачень та погроз, включно з можливістю інтервенції СССР, бої у північній частині В'єтнаму поміж китайськими і в'єтнамськими військами продовжуються, при чому Ганой обвинувачує Пекін у нищенні цивільного населення. Офіційно Комуністичної партії В'єтнаму, «Нган Дан» твердить, що інвазія В'єтнаму викликала «понавний конфлікт» поміж лідерами Китайської Народної Республіки та що в Ганой переловлено перелачі тасмної радіової станції з Китаю, які підтверджують існування конфлікту. Японське пресове агентство Кіодо повідомило, що офіційно китайської Комуністичної партії рівнож надмірно існування «більшого конфлікту», хоча не назвав його причин. Встрія критики, твердять Ганой, звернене проти першого заступника прем'єр-міністра КНР Денг Шіаопінга, який несе головну відповідальність за атаку на В'єтнам та за погрози в сторону Ляосу. Раніше уряд Ляосу відкинув китайських дорадників правдоподібно під натиском В'єтнаму, як втерлять західні спостерігачі. Пекін рівнож гостро засудив Ганой за натиск на Ляос та за «поневолення» його населення. У міжчасі, прем'єр-міністр СССР Ніколай Косігін, який перебуває в Індії на шестиденних відвідинах, засудив КНР за інвазію на В'єтнам, називаючи це «міжнародним злочином» та погрожуючи, що Советський Союз відпластиться за агресію на «обратню соціалістичну країну». Західні спостерігачі твердять, що китайці поволі відтягають свої війська з території В'єтнаму, хоча існують здогади, що Пекін хоче задержати деякі окраїни теперішнього В'єтнаму, вважаючи, що вони «історично» є частиною Китаю.

ДАЛЬШІ ПСИХІАТРИЧНІ ЗЛОВЖИВАННЯ У СССР

(УЦІС) — Організація Інтернаціональна Амністія повідомляє, що політичне зловживання психіатрії і далі продовжується в СССР, не зважаючи на те, що Світова Психіатрична Асоціація засудила такі зловживання на своїм з'їзді у Генолю у 1977 році. Інтернаціональна Амністія має перевірені дані, що більш ніж 30 людей були ув'язнені у психіатричних в'язницях за час від того з'їзду, радше з політичних причин чим медичних. Вражає, що з 31 добре перевірених жертв 11 є українцями, а декілька належать до інших поневолених націй. Покарання психіатричною тюрмою стає чимраз більше висловом російського імперіалізму. Так само відомо, що деякі психіатричні центри, як наприклад, київський, роблять спротив намаганням КГБ зловживати психіатрією у той час, як дніпропетровський центр легко співпрацює з КГБ. Деяких психіатрів репресовано за опір. Поміж жертвами психіатричного терору бачимо у повідомленні Інтернаціональної Амністії 46-літнього шахтаря українця Володимира Клебанова, організатора Асоціації Вільних Профспілок Робітників у СССР. Він був арештований у Москві у грудні 1977 року, а обласний психіатричний шпиталь у Донецьку поставив діагноз, що він хворий «параноїдним розвитком особистості» з манією «боротьби за справедливість». Яка наруга над правами людини! Його звільнили, але в 1978 році знову заарештували і на закритім суді без повідомлення його та його родичів та в його відсутності засудили його до психіатричної в'язниці. Психіатр Олександр Волошинович дав свою експертизу 4-го січня 1978 року з висновком, що Володимир Клебанов цілковито здоровий. Анастолі Лупиніс відбудував 11-річну каторгу поміж 1956 та 1967 роками за антисовєтську агітацію та пропаганду. Він залишив каторгу з паралічем в обох ногах та працював адміністратором музичного товариства. У 1971 році після прочитання своїх віршів з нагоди відзначення Тараса Шевченка його заарештували і ошкаржили у «антисовєтській агітації та пропаганді». Його оголошено шизофреніком та заборотено до психіатричної в'язниці. Петро Лисяк у 1957 році заарештував проти виключення студентів з університету на політичній базі та проти заглушення радіопрограм. Уже 22 роки він карється у психіатричній в'язниці. (Закінчення на стор. 6)

КАНАДСЬКИЙ УРЯД ШУКАЄ ЗВ'ЯЗКІВ З ЕТНІЧНИМИ ГРУПАМИ

Торонто (КУК). — Федеральний уряд на чолі з прем'єр-міністром П'єр Трюдо відбув свою дводенну візиту сесію 22-го і 23-го лютого в Торонто. Впаві з перебуванням уряду в Торонто федеральні міністри теж відбули тут свої численні засідання та наради. На одну з таких нарад федеральний міністр багатокультурності Морнам Кафік запросив голів і провідних осіб етнічних організацій східноєвропейських народів. Народи ці й об'їзди відбулися в Роял Йорк готелі при участі 20 осіб, що їх репрезентували поляки, мадяри, естонці, лотви, литовці, чехи, жиди та українці. Від українців брали участь д-р Петро Глібович — голова Провінційної Ради Комітету Українців Канади, п. Богдан Микитюк — голова Канадської Української Імміграційної Допомогової Служби та д-р Остап Сокольський — голова торонтського Відділу КУК. На порядку наради поставлено справу імміграції, з'єднання родин і справу прав людини. Над порушеннями справами розвинулася жива дискусія, у якій також порушено ряд споріднених справ, як справи спадковості, податкового звільнення за допомогу родинам, культурно-освітній розвиток, нового імміграційного закону Канади, підвійного громадянства, допомога (Закінчення на стор. 5)

РЕПОРТАЖ ПРО ІРАН У ЛМКЛЮ

Нью Йорк, Н. Й. — Із Літературно-Мистецького Клубу повідомляють, що стараннями Об'єднання Українських Письменників «Слово» та цього ж Клубу, у п'ятницю, 16-го березня ц.р., о год. 7-й вечора, тут у приміщенні цього Клубу при 136-й вулиці, відбувся вечір, присвячений Ірану, Ліді Палій — мисткиня, поетеса та науковець-археолог виколосити репортаж на тему: «Положення про Іран в 1977 році». Репортаж буде опублікований в журналі «Слово».

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ У СКЛАДІ (поазбучно): Любова Колесна, Володимир Левенчук (тепер виконуючий обов'язки голови Колегії), Зенон Снілик, Василь Тершаковець і Євген Федоренко.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Відплата: на рік — \$30.00, на пів року — \$16.00, на 3 місяці — \$9.00. Для членів УНСОУ 65¢ м.с. За кожну зміну адреси — 25¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Державний акт Срібної землі

У березні цього року минає 40 років із того часу, як частина нашої великої Батьківщини — Закарпатська Україна, проголосила вчисто й однодушно свою волю до самостійного державного життя, обрала собі власний сойм та уряд і задумувала увійти в коло вільних народів світу. Ця подія має надзвичайне символічне значення. Вона як би доказує, що ніщо не зуміло влітати сторіччя дересидування з боку окупантів, національні та соціальні утиски мадярських феодалів і чеських „демократичних“ словоблудів, бо у душевних надрах цієї вітки нашого українського народу жевріла немирища іскра свободи, за яку опісля вони віддали своє життя.

Старше покоління ще добре пригадує собі ці хвилюючі події у Закарпатській Україні в 1938-39 роках, ще добре пам'ятає ті дні, коли мільйони українців, не зважаючи на кордонні і перешкоди, напружено ловили з етеру кожне слово про Хуст, про проголошення Акту державного самовизначення наших закарпатських братів, про о. Августина Волошина, боротьбу закарпатських січовиків, які не дозволили мадярським гонимцям увійти на територію Карпатської України парадним маршем. Збройний спротив Карпатської України тривав довше, як, наприклад, спротив гітлерівським арміям у Голландії чи Бельгії, навіть довше як спротив Польщі. Боротьба ця не тільки викликала подив у власному народі, молодше якого нелегально переходила Карпати і включалася у збройну боротьбу, але також здивувала у цілому світі.

Березневі події в Карпатській Україні були першою спробою сил розбудованого до життя й спратногого волю українського народу. Ця спроба сил також виявила, що кожний віток українського народу готово боротися за свою волю навіть проти ворожої переваги і за всяких умов. Тоді шоденник „Нью Йорк Таймс“ запитував зі здивуванням: чому мадярські війська стрічають по дорозі такий завзятий спротив, не здаючи собі справи, що боротьба йде за „бути чи не бути“ і ця обставина надавала сили українським січовикам, які боронили до останньої краплі своєї землі.

Закарпатський епізод важливий ще з іншого погляду. Поет О. Ольжич тоді твердив, що дослівно за одну ніч вирости на Закарпатті цілком нові люди, люди-гіганти; хто ще вчора був молоденький — завтра ставав мужиком, набрав досвіду, готовий був перейти на себе всяке завдання. Це була реальна дійсність у ті буремні роки боротьби на клатку української, т. зв. срібної землі. Це був період творення власної Держави, що зродилася під натвою Закарпатської України.

У лютотому збільшилася кількість затрунених

Вашінгтон. — Департамент праці інформує, що протягом лютого додаткових 345,000 осіб знайшли затрунення, а якщо поглянути на останні 12 місяців, то число затрунених збільшилося на 3,5 мільйона осіб, що представляє собою дуже значний зріст.

Однак, з уваги на те, що протягом лютого загальна робоча сила ЗСА — тобто число всіх здібних до праці осіб, — дуже збільшилася, бо за працю почало пошукувати багато жінок і молодих людей, які недавньо закінчили середню освіту („гейскул“), то рівень безробіття впаде тільки на одну десяту відсотка: в лютому становив 5,7 відсотка, а в січні 5,8 відсотка. Все одно, рівень безробіття в кінці лютого був найнижчий за останніх 4 роки, — вказує Департамент праці.

Але цей Департамент рівнож повідомив, що хоча в лютому загальний рівень безробіття впаде, то серед негритянського і пуерторіканського населення безробіття лешо зросло. З уваги на це, речники Білого Дому повідомили, що уряд президента Джиммі Картера запропонує „спішні заходи до законпроєкти“ для ліквідації цієї проблеми.

Степан Ключурак. „До Волі“ [Спомини]. Карпатський Союз. Нью Йорк, 1978, ст. 189. Обкладинка Едварда Козака. Передмова д-ра В. Шандора

[1]

Ця книжка заслуговує не лише на рецензію, а й на те, щоб з її сторінок подати читачеві маловідомі й невідомі факти героїчної історії Закарпаття, що у 1918-19 роках прагнуло об'єднатися з Києвом — із Соборною Україною, а скінчилася краєм — закарпатська Гуцульщина — збройно боролася за Соборність над Тисою.

Закарпатська Гуцульщина складається з 8 сіл у долині Чорної і Білої Тиси, що зливаються разом і течуть на південь під назвою Тиси. Серед цих сіл найбільше Ясіно. У 1918 році воно мало коло десяти тисяч населення, а серед нього десятину складали змаляршені німці та жири, решта — 90 відсотків були українці-гуцули. У цьому селі народився 1895 року автор споминів Степан Ключурак. Скінчив він класичну гімназію в Сиготі та став студентом правничої академії в тому ж місті. У вересні 1915 року мусів іти до австро-угорського війська і під час Першої світової війни воював на трьох фронтах.

У кінці жовтня 1918 року розпалася Австро-Угорщина. Владу в Мадярщині перебравла мадярська революційна „Народна Рада“, а її президент М. Кароль проголосив мадярську республіку.

Скінчилася війна і для автора споминів. Поруч-

В. Кульчицький Гут

КОЛИ ЕМОЦІЇ ЗАТЕМНЮЮТЬ РОЗУМ

[2]

А от згадуючи про закінчення Третьої конференції латиноамериканських єпископів у Мехіко каже: „На кінцевий звіт із конференції... який проповідує ступінь активізму сильно вплинули — а в деяких випадках такий писали — визначні латиноамериканські теологи, яких було виключено від участі в конференції“ („Нью Йорк Таймс“, 18.2.1979). А трохи далі: „На протязі двох тижнів такі теологи як Густаво Гутієрес, творець фрази „теологія визволення“... і десяти інших допомагали формувати соціалістичні п'ять секцій документу.“ І врешті закінчення: „Вечером декілька десятків теологів зібралися у своєму готелі, відчинили силю пляшочку пива і співаючи народні пісні з усіх кінців континенту. Далеко поза північ їхні пісні товкалися луною по вулицях... підозріло дзвеніли як святкування перемоги“.

Етичний аспект

Починають редактори свій коментар ось таким реченням: „На слова, проголошені Папою Іваном Павлом II у часі його теперішньої візиту до Мехіко — і читачі можуть бути однаково просвічені (equally illuminated), якщо вони від початку і до кінця цієї редакційної підставляють Польщу на місце Мехіко — чекали оба світи: католицький і не католицький з особливим інтересом“. Попереджений у такий спосіб читач пробуює стосувати поради редакторів, та дійшовши до кінця, замість „просвічення“ залишається тільки із серіозним питань, бо перше, Мехіко аналізується, не по-католицьки, а по-католицьки, питання і ситуації, порушені редакторами, або взагалі не мають відношення до Польщі, або існують там із зовсім відмінним обличчям.

Говорять редактори про „атмосферу конфлікту між церквою та державою“, у якій „сам Папа виховувався“, та що це повинно було поставити Папу на стороні „радикальних теологів“. Чи редактори дійсно забули, що в Польщі діяли жовті „радикальні теологи“ якраз і є частиною держави? Будучи, отже, в Польщі в конфлікті з нею, як же міг Папа, прихильник до Мехіко, стати по їхній стороні? Або накладаються редактори на авторитарний режим країн Латинської Америки. А чи ж вони не знають, що Польщі накинено не авторитарний режим, але тоталітарний? І чи дійсно вони можуть бути несвідомі тієї великої різниці, яка існує між цими двома типами режимів?

І тому, хоч-не-хоч, читачеві напрошується питання: чи не було, przypadком, фак-

тично цілком поради зразу ж такі принизити Папу в очах читачів? Вказати на його провінціалізм? На його відірваність від високого проблем широкого світу?

Та більш серйозним є їхній закид вислужництва Папи Вашингтоні, хоч, правдоподібно із стилістичних мотивів, вони вживають поняття „суперпוטуга“.

„Оба світи, католицький і не католицький... могли надіятися, — кажуть редактори, — що Папа зробить відверте засудження статусу (розуміється, не світового, а тільки латиноамериканського, ВКГ) і подасть слова потіхи, слова підтримки для тих, що борються проти репресій (знов же тільки тих, у країнах Латинської Америки, виключаючи Кубу, ВКГ). Та „все таку у просторі, так близькому до однієї із суперпотуг — у межах її політико-економічної орбіти — було також очевидним, що Папа мусить добирати слова із значною обережністю.“ Але Папа не тільки не „добрав слова із значною обережністю“, але „так несамовито (so fiercely) скритикував роботу дисидентів“, що то вже оті „оба світи дуже „заскочили“.

А щоб читачі не подумали, що Папа зробив це зі своєї власної несприятливої волі, то редактори поспішають спрямувати їхнє думання на правильний шлях двома, риторичного характеру, питаннями. „Чому, отже, Папа чувся зобов'язаний перехилити рівновагу ще далше проти прихильників зміни?“ — питають вони. А слідуючим питанням підсумовують читачеві відповідь: „Чи це є таке переконання пануючої суперпотуги, що заохотило революційних активістів церкви може допрацювати до безладдя і неспорядку“?

Хтось може сказати, що редактори мусили мати на це якісь докази, недоступні звичайним смертникам. Ми ж переконаємо, що це звичайна інсинуація, негідна серйозного часопису. Наші аргументи: До впливів ЗСА. У вище згаданій статті Й. Григуляка багато місця займає обговорення Другої конференції латиноамериканських єпископів, яка відбулася років десять тому в Колумбії. На конференцію приїхав Папа Павло VI, мав він багато промов і ось як характеризує їх Й. Григуляк: „Всі ці твердження Павла VI відповідали традиційній церковній антиреволюційній доктрині, невідомим провісником якої був Пій XII.“ Отже „традиційна церковна доктрина“, „Пій XII“, а про вплив „домінуючої суперпотуги“ ці слова. А чейже якщо б такий вплив був на становище Павла XII, то московський спеціаліст (стаття, між іншим, писана

У 40-РІЧЧЯ ДЕРЖАВНОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ

ЗВЕРНЕННЯ

СВІТОВОГО КОНГРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

Цього року минає 40 років від проголошення Акту незалежності Карпатської України та створення її збройної сили Карпатської Січі. Сорок років тому мешканці цієї, найдаліше на захід висушеної, української землі заявили перед цілим світом свою приналежність до великого українського народу. Свою волю жити вільним життям підтвердило українське населення Срібної Землі жертвами крові й життя у нерівній боротьбі з ворогами української незалежності.

Події напередодні Другої світової війни дали змогу найменшій вітці українського народу виявити свою волю. За сторіччя неволі українці Срібної Землі не забули свого українського кореня і при першій сприятливій нагоді заявили за приналежність до українського народу. До Акту незалежності в Києві та Львові долучився подібний Акт у Хусті. Ввечері 14-го березня автономний уряд Карпатської України проголосив Карпатську Україну незалежною державою. Наступного дня, 15-го березня 1939 року, сойм Карпатської України на своїй першій сесії затвердив основний закон молоді держави, який стверджував, що Карпатська Україна стає незалежною державою. Уряд молоді держави відстояв усі погрози й ультиматуми мадярського наїзника, який за всяку ціну не хотів допустити до акту державності Карпатської України, не пішов на ніякі поступки й компроміси й коли встояти не було сили, пішов радше на еміграцію, але не здався. Воля народу Карпатської України та її уряду була рішучою й невідкличною. Со словами одного з творців молоді держави: „По тисячелітній неволі наша земля стає вільною незалежною державою... і немає такої сили, яка могла б знищити душу й волю народу.“

Молода держава не могла встояти у несприятливій міжнародній атмосфері, заздалегідь засуджена на смерть ворожими дипломатами й потоптана переважними силами нового окупанта, але голос її народу, виявлений Актом проголошення незалежності й приналежності Срібної Землі до українського народу, скроплений своєю і ворожою кров'ю залишився, і побіч Актів Києва та Львова свідчить про незламну й вічно-живучу волю цілого українського народу боротися за своє свячене право жити вільно й суверенно на своїй землі. Стверджуючи соборність і неподільність української землі, в нерівному змаганні за волю Карпатської України покладали свої голови країн сина з усіх земель соборної України. Вони єдині в час компромісів і капітуляцій інших напередодні Другої світової війни зважилися на збройний спротив переважним силам ворога, обороняючи цінною власною кров'ю й життям право українського народу бути господарем своєї землі.

Сьогодні, коли в Україні шаліє терор проти всього, що українське й ми з подивом і пошаною називаємо нових борців за волю нашого народу, відомих і невідомих нам нескорених синів і дочок українського народу, згадаймо в 40-ві річчю Акту незалежності Карпатської України радісно-бурхливий й зараз трагічний день становлення незалежної Карпатської України. Згадаймо її творців і зокрема збройну силу молоді держави, Карпатську Січ, що станула на захист незалежності Карпатської України й в боротьбі, кров'ю й життям ствердила приналежність Срібної Землі до українського народу, наголосила важливість збройної сили для здобуття і закріплення власної держави й ще раз підкреслила перед цілим світом кожноточасну готовість усіх свідомих українців відстоювати зброєю в руках право українського народу на свою незалежність і суверенність.

Свідомі наших завдань допомагати українському народові в його змаганні до волі й незалежності, пригадаймо собі в сороковоріччю становлення Карпатської України та її збройної сили Карпатської Січі наші обов'язки супроти українського народу, що й сьогодні стоїть у затайній і ще незакінченій боротьбі за волю. Єднаймося, працюймо й допомагаймо нашому народові в Україні як можемо, де можемо й коли можемо, а перемога буде за українським народом.

ПРЕЗИДІЯ СЕКРЕТАРІАТУ СКВУ

березень, 1979 р.

в Москві, ВКГ) від католицької церкви напевно його не замовчав би.

Десять літ тому позиція ЗСА як у цілому світі, так і в країнах Латинської Америки була куди сильніша, як вона є тепер. І коли тоді вони не мали впливу на

становище Папи, то тим більше не могли вони його мати тепер. А становище Папа Івана Павла II, яке так „поиритувало“ редакторів „Менестер Гардіан“ було майже тож саме із становищем Папи Павла VI.

(Продовження буде)

ЗВЕРНЕННЯ

УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ

На шляху боротьби за повне визволення України з-під чужого панування, кожна частина єдиної соборної України дала свій вклад у визвольні змагання українського народу до національно-державної суверенності й соборності. Хоча різні окупаційні відносини до Першої світової війни створювали різні можливості для боротьби за волю, під час Української Національної Революції у 1917-1921 роках, змагання всіх частин України злилися в один спільний соборницький змаг до волі в Соборній Українській Народній Республіці, що був завершений Актом з 22-го січня 1919 р. на площі св. Софії в Києві.

Уже тоді карпатські українці вступили на шлях соборності, проголосивши 21-го січня 1919 р. на Всенародньому Конгресі в Хусті, устами 420-ох умандатованих представників вітки Українського Народу на південних схилах Карпатських гір від Попраду по Гіну й Сигіт, злуку Закарпаття з Матір'ю-Україною. Цю злуку засвідчили карпатські українці участю їхніх делегатів, Івана Мигалки й Івана Патруса, в урочистостях Злуки Всіх Земель України в Києві червоного дня, а також пролитою кров'ю борців славної Гуцульської Куреня. У цьому ж дусі вели своєю боротьбу карпатські українці також і в часі між двома світовими війнами.

Боже Провидіння уможливило карпатським українцям здобути волю у жовтні 1938 року й на чолі автономного Карпато-Української Держави поставило с.п. о. Августина Волошина. Понад п'ять місяців лунала в Карпатській Україні пісня свободи, понад п'ять місяців розгорілася в Карпатській Україні національно-державне будівництво власними силами українського народу. В „Карпатській Січі“ згуртувалися країн сина з усіх земель Соборної України й дієспори, бо здавалося, як казав поет, що цим разом „сонце зійде із заходу“ для всієї України. Та закланні сусіди не дали завершити розпочате діло — „бути зародком визволення усієї України.“

Не зважаючи на несприятливі обставини, 14-го березня 1939 року по-спільній нараді вибраних 12-го лютого 1939 року у всенародному голосуванні після до Союму Карпатської України, членів Президії Українського Національного Об'єднання, членів Головної Команди „Карпатської Січі“ та членів Уряду Карпатської України, при участі народу на площі А. Волошина в Хусті, прем'єр А. Волошин проголосив повну національно-державну самостійність Карпатської України. Цю державну самостійність Українського Народу поспішили оборонити від мадярсько-польського підбю найкращі тогочасні сини народу, Карпатські Січовики.

На фронтах тривали оборонні бої Карпатських Січовиків, а в Хусті радів Сойм, під головуванням проф. Августина Стефана. Сойм уконститувався, прийняв конституцію Карпато-Української Республіки, вибрав монс. д-ра Августина Волошина президентом Республіки й затвердив закон про повноважності Президента Уряду. Президент Республіки іменував Уряд суверенної Карпато-Української Республіки, на чолі з Юліаном Ревем, і доручив міністрові народної оборони захищати границі суверенної держави та честь усього Українського Народу.

Героїчно боролися Карпатські Січовики „Хустові на славу“, як співається в пісні. Героїчно боролися вони і в обороні чести Києва та Львова, і в обороні національної чести всієї Української Нації. Бож вони вважали себе нащадками славних Запорозьців, послідовниками воїнів Української Національної Революції 1917-1921 років, а відтак тих, які в підпіллі вели безкомпромісову боротьбу проти всіх окупантів розчепуреної України. „Карпатська Січ“ відповідала вива лицарськості української зброї та надхнула творців Української Повстанської Армії, на чолі з ген. Тарасом Чупринкою, який у „Карпатській Січі“ був старшиною під іменем Бориса Шуки.

Екзекутива Українського Конгресового Комітету Америки захилає все Українське Громадянство й доручує Відділам УККА підбати про гідне відзначення 40-річчя Великих Березневих Днів Слави й Трагедії Карпатської України.

ЕКЗЕКУТИВА УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ

8-го березня 1979 р.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Андрашко й закінчив її словами гімну: „Душу й тіло ми положим за свою свободу...“ З'їзд ухвалив, щоб наступні збори, на яких буде вирішена доля Закарпаття, відбулися в Хусті. „Так скінчиться з'їзд, на якому... орієнтація на Мадярщину знову провалилася. Це була перемога (горстки — МК) нашої національно-свідомої інтелігенції і наших селян, які в чужому оточенні, в столиці Мадярщини, не боялися провалити пригрозені пляни мадярської влади і її прислужників, наших ренегатів... У Будапешті делегати-селяни незловжано висловили свою волю приєднати наші землі до України“ (ст. 115-116).

Ясінька делегата (8 душ), повернувшись з Будапешту, подала звіт своїй Раді, яка схвалила поступовання делегатів, а також постановила доповнити ясіньку Раді представниками всіх сільських рад Гуцульщини, від Бичкова до Ясіня. Так подала „Гуцульська Республіка“; ця літературна назва виникла пізніше, офіційна назва була „Українська Народна Рада в Ясіно“ з представниками з сусідніх сіл.

Через тижень після будапештського з'їзду, скликаного з'їзду представників Мармарошу у Сиготі на день 18 грудня 1918 року для вибору Народної Ради мармароської жупи. Цей ситіський з'їзд виразно і рішуче запропонував проти захлань румунів на місце Сигіт і його околиці. Тоді в Сиготі українського населення було більше, ніж румунського, а села довкола нього були також українські.

На ситіському з'їзді ясінька делегата довідалася, що мадярський уряд планує вислати до Ясіня військо, щоб воно „навели порядок“. Ясінька Рада приготувалася до цієї події: зменшила наполовину свою міліцію, поховала зброю і вирішила не вступати в бій з мадярами, а вислати як виразити політична ситуація.

Вранці 22 грудня 1918 року до Ясіня прибуло 20 мадярських старшин і 600 ядрових вояків під команду підполковника. За військом повернулася і давня зневажена мадярська адміністрація.

Дня 3 січня 1919 року у Станіславові (тепер Івано-Франківськ), на урочистому засіданні Національної Ради, було проголошено об'єднання Західної України з УНР.

[Продовження буде]

Микола Кушніренко

У 60-ЛІТТЯ „ГУЦУЛЬСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ“ НА ЗАКАРПАТТІ ТА ЇЇ БОРОТБІ ЗА СОБОРНІСТЬ

Степан Ключурак. „До Волі“ [Спомини]. Карпатський Союз. Нью Йорк, 1978, ст. 189. Обкладинка Едварда Козака. Передмова д-ра В. Шандора

[1]

Ця книжка заслуговує не лише на рецензію, а й на те, щоб з її сторінок подати читачеві маловідомі й невідомі факти героїчної історії Закарпаття, що у 1918-19 роках прагнуло об'єднатися з Києвом — із Соборною Україною, а скінчилася краєм — закарпатська Гуцульщина — збройно боролася за Соборність над Тисою.

Закарпатська Гуцульщина складається з 8 сіл у долині Чорної і Білої Тиси, що зливаються разом і течуть на південь під назвою Тиси. Серед цих сіл найбільше Ясіно. У 1918 році воно мало коло десяти тисяч населення, а серед нього десятину складали змаляршені німці та жири, решта — 90 відсотків були українці-гуцули. У цьому селі народився 1895 року автор споминів Степан Ключурак. Скінчив він класичну гімназію в Сиготі та став студентом правничої академії в тому ж місті. У вересні 1915 року мусів іти до австро-угорського війська і під час Першої світової війни воював на трьох фронтах.

У кінці жовтня 1918 року розпалася Австро-Угорщина. Владу в Мадярщині перебравла мадярська революційна „Народна Рада“, а її президент М. Кароль проголосив мадярську республіку.

Скінчилася війна і для автора споминів. Поруч-

ник Степан Ключурак повернувся до рідного Ясіня 3 листопада 1918 року. Того ж дня, на прохання громадської управи, перебрав команду над місцевою гуцульською міліцією, що її вже встигли зорганізувати місцеві провідники. Але в селі була ще й давня мадярська жандармерія та прикордонна поліція, її того ж 3-го листопада гуцульська міліція обезбрала. Так ясінькі гуцули позбулися представників мадярської влади, що спричинили їм стільки терпіння та горя, особливо під час Першої світової війни.

Події швидко розвивалися. Порадившись з чільними гуцулами, Степан Ключурак скликав на день св. Дмитра, 8 листопада 1918 року, збори всього населення Ясіня. Мета зборів — вибрати місцеву Українську Народну Раді, нового старосту і його заступника та призначити до місцевої адміністрації своїх урядовців.

У сонячний осінній день на площі „Тришток“ зібралася багатотисячна маса місцевого населення. Трибуна була вдекорована блакитно-жовтими прапорами. З неї промовляли провідники ясінької громади, а зборами керував автор споминів. З'ясувавши потребу виборів місцевої Ради, він сказав: „Я певний, що між членами ради не буде спорів, що у всіх нас є тільки одна мета, одна ціль — з'єднатися із своїми кривими братами українцями, з'єднатися з Україною. Але, щоб ніхто не сумнівався в цьому, я ставлю це питання під голосування: Хто за з'єднання з Україною, хай піднесе руку!“ Усі учасники зборів підняли руки з викликами „Най живе наша Україна!“ Проти з'єднання з Україною не підняла жадна рука (ст. 104). Ще було кілька промовців, що порушували важливі справи. Кирило Ришук звернув увагу зборів на те, що до боротьби за свободу треба залучати не тільки села Гуцульщини, але й увесь наш нарід, що живе в Мадярщині.

Ті всенародні збори вибрали 42 членів Ради, й назвали її „Українська Народна Рада в Ясіно“, а головою її обрано автора споминів. На прешому засіданні Ради вибрано Голову Управу з 12 членів. Так скінчився той пам'ятний день 8 листопада 1918 року, що „до нині не втратив свого історичного значення“, — слухаю зна-час автор.

Цікаво, що на протилежному західному кінці

Закарпаття, аж над Попрадом, у містечку Старий Любонів того ж 8-го листопада відбулося перше велике віче українських народних мас та делегатів революційних рад усіх доволішніх громад. Тут серед великого піднесення було ухвалено відірватися від Мадярщини і злучитися з Україною.

Згідно рішення Ради, Ст. Ключурак з Іваном Климпушем поїхали у Станіславів (тепер Івано-Франківськ) і передали урядові Західної України постанову Ясіня про приєднання до України і протокол народних зборів від 8-го листопада. Делегатів прийняв тодішній прем'єр-міністр (Сидір) Голубович (1873-1938). Вони просили його, щоб військо Західної України зайняло Закарпаття, але прем'єр С. Голубович відповів, що поки що про це не може бути й мови, бо Західна Україна веде тяжку боротьбу з поляками і не має зайвих вояків. Крім того уряд Західної України одержує зброю, яку перевозить через Мадярщину, а також там купує значну кількість.

Нова мадярська влада графа Кароля скликала з'їзд представників усього Закарпаття до Будапешту на день 10 грудня 1918 року. Кожне село з українською більшістю вислало своїх представників. Прибуло в Будапешт коло 500 делегатів, між ними були й представники Привішшани.

Головною метою мадярського уряду на тім з'їзді було отримати від делегатів схвалення урядового маніфесту, що русини бажано залишитися в Мадярщині, а також ухвалити й законопроект автономних прав русинів у межах Мадярщини.

Більшість делегатів священників та учителів

ВІДЗНАЧЕННЯ СІЧНЕВИХ РОКОВИН В ЕЛМАЙРІ, Н. Й.

Після підписання прокламації „Українського Дня Незалежності“ в Елмайрі, Н. Й., що відбулося в присутності членів Управи міста, членів Відділу УККА та інших українських організацій. О. Степан Чомко (посередній) дякує посадовцям цього міста Джону Кеннеді за підписання Прокламації. Позаду (стоять): В. Корчинський, голова Відділу УККА, Іван Чопко, С. Новак, Д. Вашишин, Д. Гадик та О. Кремль. За столом сидять члени Управи міста.

Активізація української громади в Каліфорнії

На протязі січня 1979 року відбувся ряд імпрез у Лос-Анджелесі, які вказують на поглиблення діяльності організації Визвольного Фронту.

Дня 7-го січня СУМ під керівництвом Богдана Стуса влаштував традиційний Різдвяний Свят-Вечір. У програму включилися традиційне накривання столу, внесення дідуха. Про Свят-вечірні звичаї відчитала реферат п-а Л. Василенко. Під керівництвом маестра В. Божика всі присутні, наче одна велика родина, колядували. Акомпанював молоденький піаніст Р. Василенко. Із словом до зібраних гостей виступила гостя з Європи, м-р Слава Стецько. Вона перенесла слухачів в Україну, змальовуючи картини великого привади нашого народу до прадідавісних звичаїв, не зважаючи на страшенні переслідування московського наїзника. Читаючи вірші з листів наших в'язнів і передаючи їх святочні побажання емігрантів, вона закликала, щоб їх підтримували морально і матеріально та до всебічної акції в обороні прав України.

Того ж дня уполудні після Різдвяного Богослуження у православній церкві (УАПЦ) відбувся святочний обід у православній громаді. Заля була переповнена гостями, в більшості народжених на еміграції в США і Канаді. Там також із довшою промовою виступала м-р Слава Стецько. Вона вказала на живучість української еміграції в діаспорі та її духовні зв'язки з героїчним українським народом.

При православній громаді з приїздом о. Г. Подгурського є помітно посилені праця над організуванням і вихованням української молоді.

Дня 19-го січня учасники відвідали загальні збори ОЖ ОЧСУ. Із доповіддю на Збори запрошено м-р Славу Стецько. Вона вказала на незламну поставу української жінки на Рідних Землях, підкреслила роль жінки в українському суспільному житті в різних країнах поселення в Європі, Австралії і на американському континенті та заохочувала до праці для України над берегом Тихого океану.

Із словами привіту виступили о. Г. Подгурський і голова ООЧСУ — Остап Брікнер. Новообрану Управу очолює п-і М. Добрянська. Місто головою обрано попередню голову Галю Подгурську, секретаркою — М. Бучинську, касиркою — М. Брікнер, головою Контрольної комісії — А. Прокопович. До Управи даліше увійшли пані: Білецька, Понятинська, Стусь і Грицьків.

Громада Озон Парку в поклоні Патріархові

Українська громада Озон Парку, Н. Й., і сумісних ділянок, яка гуртується при церкві Св. Покрови, скромно, але достойно відзначила 87-річчя народження, 40-річчя рукоположення й 16-річчя звільнення із сибірського заслання Патріарха Ісидора І.

У неділю, 18-го лютого ц. р., місцевий парох о. Крилошанін Любомир Мудрий відслужив св. Літургію в наміренні Блаженнішого і сказав проповідь, а церковний хор під керівництвом проф. Тимоша Білошанського відспівав трикратне „Господи, помилуй“ Овчарку. Під час Служби Божої проведено окрему збірку на „Дар любові“ Патріархові.

У неділю 25-го лютого заходами місцевого Відділу Т-ва за Патріархальний Устрій ПУКЦ, що його очолює дир. Роман Крупка, відбулася святкова академія на честь Великого Ювілята. Сцену церковної залі прикрашено портретами Блаженнішого, китицями квітів і привітальним написом.

Програма почалась співом двох релігійних пісень „Як сильний, славний Господь...“ і „Під Твоєю милістю...“ — які виконав церковний хор. Програму акамі відкрив Р. Крупка, підкресливши в своєму слові вагу перебування Патріарха на волі, як церковно-релігійного й національного духовного провідника українців у цілому світі. Головне слово сказав парох о. Крилошанін Л. Мудрий. Промовиш накреслив життєвий шлях Ювілята, зокрема наголосивши на його житті й діяльності.

Свято закінчено спільним співом численних присутніх релігійно-патріотичної пісні „Боже Великий, Творче Всесильний“... [а.б.]

Ясне горіння...

(Казка „Дванадцять місяців“ у постанові Студії Л. Крушельницької)

„Гори, гори ясно, щоб не погасло...“ — цей рефрен біли ватри братів-місяців, що кілька разів звучить у п'єсі-казці С. Маршак (переклад Н. Забіли) в уяві багатьох глядачів на прем'єрі вистави в Нью-Йорку, 18-го лютого, неначе символізував велику, негасимую енергію та працю Студії Мистецького Слова Лідії Крушельницької. В основі сюжету казки „Дванадцять місяців“ лежить немируха тема боротьби добра і зла та перемога правди, щирості, доброти й справедливості над заздристю, жадобою, брехнею і примхливою глупотою. Дія розгортається напередодні Нового Року та в новорічну ніч, коли, за повір'ям, в лісі відбуваються всі дивовижні. Нещасна сирітка, побраня Попелюшки, намагається вийти з підлоги, щоб поглянути на новорічну ніч, коли, за повір'ям, в лісі відбуваються всі дивовижні. Нещасна сирітка, побраня Попелюшки, намагається вийти з підлоги, щоб поглянути на новорічну ніч, коли, за повір'ям, в лісі відбуваються всі дивовижні.

Цей короткий зміст, звичайно, аж ніяк не може передати чару й враження від кольоритної казки, укладеної в 4 дії (8 сцен), з чудовими мальовничими декораціями, світловими ефектами і розкішними костюмами усіх 46 персонажів п'єси. Треба дивуватися, як успішно вдалося Студії подолати технічні труднощі, пов'язані з постановою казки, не кажучи вже про складну, величезну режисерську працю з такою численною кількістю молодих і наймолодших учасників. А що колосальну працю видно було з усього: з мізансцен, жестикуляції персонажів і праці над словом. Юні й дорослі глядачі напружено слідували за фантастичним ходом сценічної дії — співували покривдені сирітці, сміялися над глупотою й примхами дівчини-королеви, обурювалися жадобою ліхвінички та її дочок, з цікавістю слухали дотепні розмови лісових звірят. А що вже й говорити про чарівну появу дванадцяти братів-місяців і їхній хорівід білих лісових ватри, чи пишній бал у палаці королеви або хуртовину, обернення злої макухи й дошки в собак та феєричну появу срібних саней і срібно-гніздових коней для красуні-сирітки — такі й на всесвітній телевізії не часто бачиш!

Дуже добре, переконливо грали свої ролі головні діючі особи: сирітка (Олена Певна), примхлива королева (Хризанта Гутлевич), професор (Ксенія Зелик), старший воїн (Славо Галатин), канцлер (Олег Данилюк), а Марта Івашків (макуха) і Мелася Соневська (дочка) в

трудних характерних ролях визначилися надзвичайною сценічною експресією. З шляхетною гідністю провели свої більші ролі місяці Грудень (Леся Галив), Січень (Таня Оберішнін) і Квітень (Таня Поритко), як також і деякі інших братів-місяців. А хіба можна поминути увагою чудесних лісових звірів, що розмовляли між собою і гримали в засніженому лісі? Тут і неситий вовк (Юрко Микитин), спритний вуханя Засць (Андрійко Оберішнін), мудрий Крук (Марко Глют) та дві грайливі грайливі Білочки (Роман Павлюк і Христя Пастернак). У великому королівському почиті пишались і Даму дворі (Дарка Генза), і королівський прокуратор (Дарка Лешук), і блискучий начальник варті (Аскольд Кобася), садівники, посли, воїни і гості. Назвати поименому усіх 35 учасників (декоті виступав у двох ролях) було б тут неможливо, але всім їм належить признання за уміння й зусилля, які вони вклали у свої сценічні образи.

Та безсумнівно найбільше признання й подяка належить п-і Лідії Крушельницькій за невтомну творчу режисерську працю і плекання живого мистецького слова в наших українських дітей і молоді. Це і є ясне горіння, що не погасне в їхніх серцях і лишиться незатертим слідом у пам'яті. До творчого успіху постанови казки „Дванадцять місяців“ у великій мірі причинилися: композитор Ігор Соневський, який написав музику до п'єси і сам був при фортепіані, п-і Ольга Ковальчук-Івашків (хореографія), п. п. Тарас Гірич і Андрій Костів, що створили дуже гарні декорації, п. Юрко Гречило (освітлення), пані Маріяна Шуст (проєкти костюмів). Бездоганні костюми, виконали пані Анна Зелик, Анна Мандзіл і матері учасників.

Хотілося б при цьому також висловити деякі зауваги і побажання. На нашу думку, п'єса виграє б від скорочення деяких надмірно-розтягнутих діалогів, без ніякої шкоди для змісту. Це надало б їй більшої динамічності і менше втомлювало б малого глядача, як, напевно, й самих учасників. Деяким молодим артистам було б ще поприродно над чіткішою дією і правильними наголосами. Хоча ці недоліки можна віднести й на рахунок „треми“, бож виступ на сцені вимагає не лише вишукано, а й самопевності, яка часом зникає перед сотнями очей глядачів. Але глядачі широго нагороджували усіх учасників щедрими оплесками, а кошики й китиці квітів для пані Лідії і співтворців вистави були доказом глибокої вдячності за працю й естетичну насолоду.

Постава казки „Дванадцять місяців“, безсумнівно, є чудовим творчим осягом Студії Мистецького Слова Лідії Крушельницької, що її успіхами радіє й пишастися не лише українська громада Нью-Йорку й околиць. Сподіваємося, що Студія покаже ще прекрасну виставу й поза метрополітаною округою, а дітям і їхнім батькам дуже радімо бути її глядачами.

Валентина Юрченко

22-го Січня в Бєрвіку

Як у минулому, так і в цьому році українська громада міста Бєрвіку, Па., відсвяткувала річницю відновлення Української Державності і Соборності.

Перш усього, за стараннями місцевої церкви св. Кирила й Методія, посланик міста Людвиг Бякі видав 17-го січня Прокламацію до населення, проголошуючи день 22-го січня „Днем Української Незалежності“ в Бєрвіку. В прокламації посланик закликав усіх мешканців цього міста з'єднатися з українцями по всьому світу в їх молитвах, посвятити і змагання до повної незалежності їх рідного Краю.

Відтак, напередодні річниці Незалежності, в неділю, 21-го січня, прозначення проголошення Незалежності та про те, як ми можемо допомагати Україні тут в Америці проповідав на усіх трьох Службах Божих місцевий парох о. д-р Іван Біланчик.

У сам день 22-го січня о 10-й годі. відправлено окрему Службу Божу в наміренні Українського Народу, а на місцевій Релігійній станції WBRX передано відповідні інформаційні матеріали, щоб освідомити широкий загальний американський народ про українську справу та заохотити його до підтримки наших змагань.

ТУІА відбуло Надзвичайні Загальні Збори

Філадельфія, Па. (Солтис). — У дні 17-го і 18-го лютого ц. р. в готелі Шератон у Філадельфії Товариство Українських Інженерів Америки відбуло Надзвичайні Загальні Збори для ухвалення статуту та ухвалення цілей і пріоритетів Товариства. Загальними Зборами провела Президія: д-р О. Білик — президент, інж. Е. Філіппович — заступник президента, інж. О. Солтис та інж. Гринів — секретарі.

На Загальних Зборах були заступлені 164 мандати з присутністю голів наступних Відділів ТУІА: д-р Ст. Тисовський — Міннеаполіс, д-р В. Наконечний — Вашингтон, інж. О. Серафін — Детройт, інж. П. Вихрій — Чикаго, інж. Ю. Базилевський — Нью-Йорк, інж. Ст. Косонечний — Нью-Джерсі, інж. С. Чорпіта — Філадельфія, господар. Загальні Збори відбулися під час відзначування 30-річчя Відділу Філадельфія. У рамках цих святкувань відбулася Наукова Конференція, президентом якої був інж. О. Серафін. Доповідали: інж. О. Солтис, „Аерозолі й атмосферні зміни“, інж. Л. Калінич: „Проект Української Національної кімнати у

Хай грають бандури!

Відзначаємо річницю ювілей різних організацій і окремих осіб, їх 50-, 60-, 70-ліття. Дай Боже їм всім здоров'я і успіху. Але не можемо байдуже оминати одну особливу, наймолодшу річницю, а саме: 5-ліття існування і процвітання нашої чудової квітки — Школи Кобзарського Мистецтва під керівництвом о. С. Кіндзеряво-Пастухова.

Варто ще раз нагадати, що ця школа ввійшла в наше культурно-освітнє життя в Америці тільки в 1973 році, з ініціативи тільки двох людей: мистецького керівника — багаторічно талановитого людини, кобзаря і священника о. С. К-Пастухова, та адміністратора, господаря і батька всієї школи п. Н. Чорного, відданого цій шляхетній справі, як кажуть, „не тільки до глибини душі, а й до глибини кишені“!

Це ж бо він закупив аж 30 бандур, щоб приграти працю школи, яка й розпочала свої проби в його ж хаті. Зрозуміло, що батьки радо відгукнулися на бажання дітей (а деякі й самі вступили в таку школу, щоб навчитися опанувати мистецтво гри на бандурі — нашій рідній, єдиній у світі українській, козацькій бандурі!

Приглядаючись ближче до праці цієї школи за 5 років існування, — можна тільки дивуватися і захоплюватися її наслідками. Як відомо, в школі систематично навчаються біля 100 учнів у багатьох розпороснених відділах: Нью-Йорк, Бруклін, Джемейка, Асторія, Фламініг, Озон Парк, Гестел і віддалених містах Чикаго і Бостону, де подібними школами уже керують колишні учні Школи Кобзарського Мистецтва.

І відрадно усвідомити собі, що в сьогоднішній час розхристаного „рок-ен-ролу“ в багатьох місцях нашого розселення розливаються чудовими мелодіями українські пісні — то співають наші солісти, наші хори, то грають на бандурах і співають наші діти, оживають старі козацькі думи і наші пісні, рівних яких — немає в світі!... І стає тепліше на душі!...

Уже від лютого 1973 року управа школи видає свій власний бюлетень „Кобзарський листок“ в двох мовах, в якому молоді висвітлюють свою працю і захоплюють до неї інших. І летить той „Кобзарський листок“ по всьому світі, і у відповідь прилітає багато захоплених і похвал! Ось із собою Каліфорнії шле свій привіт і шире захоплення наш старий корифей, кобзар-віртуоз світової слави Василь Емець: „Ваш „Кобзарський листок“ особливо зворушив мене, бож це вперше в історії Кобзарства започаткува-

УСПІХИ НАШОЇ МОЛОДІ

Маруся Проць — ще одна професіоналістка в Огайо

У липні 1978 року Маруся Мирослава Проць успішно закінчила студії французької мови у Кент Стейт університеті в Огайо, отримавши звання магістра. Маруся доня п-ва Проць, відома громадських діячів у Янгстауні, всім відома в цій околиці зі своїх декламцій та активності в СУМ в Америці, „Рідній Школі“ та українській громаді. Середнє навчання вона одержала в Чейні гай-скул, де відзначилася пильністю та визначними оцінками. Після матури Маруся вступила на вищі студії до Державного університету в Кенті, де студіювала мови. З огляду на її здібності під час студій на мовознавчій факультеті, вона отримала стипендію від еспанського університету у Валенсії, де вона й закінчила студії еспанської мови. Повернувшись до Америки, Маруся почала викладати французьку та еспанську мови в середніх школах в Янгстауні та опісля у Клівленді. Під час учительського Маруся спромоглася на дальші студії та закінчила магістерку з французької мови в Кент Стейт університеті.

На протязі студій Маруся не забувала й про українську громаду. Пере-

М-р Маруся Проць

Іхавши до Клівленду, вона включилася в активну працю СУМА на Пармі, де кожної суботи помагала в дитячому садочку тієї ж організації. У той же час Маруся стала членом жіночого хору „Мрія“ та молодечого 8-го Відділу СУА.

Візирає закінчення науки та постігня, підліта праця на українській громадській ниві, заслуговують на ширі побажання та гратуляції від громад Янгстауну та Клівленду.

Маруся та її батьки, п-во Проць, є членами 230-го Відділу УНС.

Юрій Кульчицький

Українка з Твин Сіті є на списку „коледж реджістер“

„Коледж реджістер“ — це Національне Т-во Реєстрації Визначних Студентів і Градуантів. На підставі академічних успіхів і активної праці у студентських товариствах, це Товариство вибирає найвизначніших студентів Америки й Канади, які проявляли ініціативу і допомагали так Факультетові, як і Студентській громаді. У цю категорію вибраних ввійшла українка з Твин Сіті п-і Леся Пундик-Луцик, дочка Марії та бл. п. проф. Юрія Пундики.

У 1966 році п-і Леся закінчила Міннесотський університет із ступенем бакалавра стислих наук, і її прийняли до таких почесних товариств, як: Фі Тета Каппа, Омега Каппа та Омега Каппа Каппа та Омега Каппа Каппа.

У 1969 році п-і Леся вийшла заміж за Юрія Луцика, згодом ставши матір'ю двох гарненьких дітей. Але це й примусило її на деякий час перервати студії. Щойно десять років пізніше, бо в 1976 році вона вертається знову на університет, цим разом випившись на студії „Рітейл Мерчендайзинг“. Поруч студій п-і Леся включилася в активне життя товариства при її Факультеті, ввійшовши у склад їхніх управ, а деякі з них вона навіть очолює. У т-ві „Фі Іспіслом Омікрон“ вона є касиром; належить до „Фешен Форум, Професіонал Рітейлінг Організація“, де була місто головою, а в 1976-1979 роках є головою; вона є репрезентантом студентів для „Рітейл Мерчендайзинг Програм Комітету“ у 1977-1978 роках, а також 1978-1979 роках є членом „Мортар Борд-Юніверситі Сколастик Сосаєті“ — при чому не зважаючи на її активність в товаристві, оцінки в університеті є відзначаючи, так що вона отримала на рік 1977-1979 стипендію алумнів.

І хоча в п-і Леся повні руки студійної праці, а та-

Леся Пундик-Луцик

кож зайняття в студентських товариствах при університеті, вона є активним членом української спільноти і бере участь у різних українських організаціях, займаючи в них пости. П-і Леся належить до 15-го Відділу Українського Золотого Хреста, де є касиром, у 11-му Відділі СУА вона була його головою, культурно-освітнім референтом, членом зовнішніх зв'язків та реклами, а сьогодні є членом Контрольної комісії. Вона була секретарем Комітету 200-річчя відзначування Америки і 100-річчя українського поселення, і брала участь у різних мистецьких виставках, а також була посередником поміж американськими організаціями і українськими культурно-мистецькими виступами.

Бути на списку „коледж реджістер“ — це велика пошест, яка припала менше як 500 студентам з Америки і Канади.

Пані Леся Пундик-Луцик належить до 345-го Відділу УНСОУ.

Надія М. Каркоць

УВАГА! Вже появилася друком два прева. ліні історичні документи:

„Денник Начальної Команди УГА“ і суд над генералом

М. Тарнавський
DIARY OF THE SUPREME COMMAND OF THE UKRAINIAN GALICIAN ARMY

Сторінок 326 тверда оправа. Ціна 10.00 дол. Замовляти можна в книгарському відділі при „Свободі“, пересилаючи чек або поштовою переказ, долучуючи 0.7 центів на кошти пересилки.
30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07303
Мешканці стрейту Нью-Джерсі зобов'язані 5% ставового податку

Шоб у всьому широкому світі все грали бандури, і за Тарасом Шевченком співали бандуристи:

„Наша дума, наша пісня — Не вмире, не загине!“
М. Дубровська

УКРАЇНЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Фільм посвячення Катедрального Собору під Покровом Пресвятої Богородиці і Св. Апостола Андрія Первозваного в Мюнхені

Перебуваючи в Мюнхені влітку 1978 року на лекції в УВУ, я мав змогу відвідати апостольського Екзарха українців католиків у Німеччині Владика Платона Корниляка і при цій нагоді оглянути фільм великої історичної ваги — посвячення собору під Покровом Пресвятої Богородиці і св. Апостола Андрія Первозваного. Цей храм катедральний посвячено 17-го жовтня 1976 року. Він побудований у зовсім модерному стилі за проектом архітекта інж. Теодора Горна. Цей храм разом з парохіальним храмом та домом культури став окрасою Мюнхену й осередком культурного життя української католицької громади на території Мюнхену.

Історичної ваги факт, запланованого ще між двома війнами о. прелатом П. Вергном, посвячення катедрального Собору, збудованого заходами Владика Платона Корниляка, закріплено на фільмі продукції „Телокс-фільм“ під режисурою фільмового продюсера Івана Прошка. Цей фільм висвітлено вперше 21-го травня 1978 року в місцевому музеї в Мюнхені. Описує ще кілька разів повторено висвітлення цього фільму в єпископській палаті, на прохання відвідувачів Мюнхену та оскільки нашої Екзархії.

Але погляньмо на сам фільм. На екрані, під звуки української релігійної музики, пересуваються перед очима глядача картини мальовничих краєвидів ультрамонтаної Баварії та прекрасних споруд Мюнхену і спинаються та зосереджуються при українському католицькому центрі української Екзархії біля єпископської катедрі. Модерна споруда катедрі разом із будинками парохіальним і домом культури утворює мрію мюнхенської української громади мати свій культурний центр. Голова провідника з фільму пояснює, що цей осередок постав завдяки нашому Владика під авспісними мюнхенського Архiepіскопа і кардинала Делфнера і після його заступнича капітулярного вікарія, єпископа Ернста Тевеса і будівельного бюро в Баварії. Мюнхен нараховує близько 2000 українців католиків і цілої Екзархії із близько 30,000 українців із західній Німеччині, включаючи і західній Берлін. Сама катедральна церква була будівля з виразними формами візантійського стилю внутрі. Простір головної нави з просторими хорами з легко спадаючими сходами містить близько 300 осіб. Перед глядачем розгортається півколом широка емпора, вся вкрита візантійським стилем золотом. Посередній святилища, відділеного разом із бічними захристями від головної нави, виділяє на заперестольній стіні величчя мозаїка, виконана спеціалістом від мозаїк, проф. Уго Манді з Італії. Представляє вона Божу Матір Оранту. На бічних стінах величчя кольорові вікна з вітражами, також модерного стилю. Нава вся залита яскравим теплим світлом, вистворює милий привітний настрій.

Оглядаючи на фільмі внутрі церкви святині, чуюмо пояснення, що до Мюнхену від 1930 року став осередком духовної опіки над українськими емігрантами, вже від того часу, коли, сьгодні вже покійний кардинал Михайло Фавльгабер і львівський Митрополит Слуга Божий Андрей Шептицький, заснували в Мюнхені колегію ім. св. Андрея для виховування українських богословів. Далі бачимо картину, як чуюмо пояснення, про установлення Папою Іваном ХХІІІ у 1959 р. Апостольського Екзархату для українців католиків візантійського обряду в західній Німеччині та іменування першим єпископом Владика Платона Корниляка. Чуюмо теж пояснення, що Українська Католицька Церква, як найбільша частина католиків неримського обряду розсілана на емігрантських поселеннях по західній Європі та за океаном.

Після вступних вітальних починається торжество посвячення катедрального храму, на яке з'їхалися священники зі Західної Німеччини, також і з Франції та Бельгії і Австрії, і високе духовенство Православної Церкви.

Співають наперемінно хорі: катедральний під диригентурою Миколи Філя і двоєчник „Діброва“ під диригентурою Марії Гарабач. Відбувається акт освячення спешу престолу, потім церкви, які виконує Владика при співзвучних духовних і при співі хору. Владика помолитись, мис престіл. Після вмивання престолу процесією вносять до храму святі мощі, які Владика перебирає відсера при вході до святині й молиться. Диякон подає Архiepісвєлі малі сосуди, в які вкладає святі мощі, а це вкладають у вижолблене заглиблене на престолі. Святі мощі полиють і заклесно-восковою пластичною масою. Описує „вдягають“ престіл, покриваючи льняними обрусами. На цьому завершено урочистість освячення престолу. Тоді посвячено святиню. Торжество завершено Боже-ственою Літургією у візантійському обряді. Чому в візантійському обряді? Це потрібно висвітлити чужинцям, католикам римського обряду, а саме, що великий київський князь Володимир прийняв Христову віру в 988 р. із Візантії через Болгарію, що також була візантійського обряду а також, що римський і візантійський обряд переймалися від Апостолів, так що основні форми Служби Божої, це жертва — переміна хліба й вина в пресвяте Тіло Ісуса Христа і св. Причастя ідентичні в Літургіях обох обрядів.

На фільмі представлено вибрані важливі частини архiepісвєлі Служби Божої, відслуженої Владикою Платоном в співзвучних, німецького єпископа Тевеса, Владика Ореста і протопресвітера Паладія. Отець Амброз пояснював чужинцям Службу Божу, що зробила на них велике враження, головне „малий вхід“, великий вхід, освячення Дарів, св. Причастя і молитви „Вірую“ та „Отче Наш“.

Пояснює теж братоловний шлюбна перед „Символом віри“, яке установлено

представників, як рівнозначної української громади, відбулося урочисте піднесення американського та українського прапорів біля міської ратуші. Тут знову прокламашю від міського уряду відчитав великий приятель українців, новообраний до стейтової легіслаури Рей Кайзер, який не зважаючи на погану погоду прибув з Олбані на наше святкування. Всі відспівали американський та український гімни під час піднесення прапорів. Описує всі учасники Свята перейшли до залі церкви св. Володимира на перекуску, що її приготували пані з місцевого Відділу СУА.

В 11-й год. того ж дня о. Теодор Богольник, парох церкви св. Володимира, відправив Службу Божу в наміренні Українського Народу.

В понеділок 22-го сьчня, згідно з повітовим резолюцією з сьчня 1978 року Пол Кін, посол міста Ламберленду, в присутності представників місцевих американських урядів та українських організацій підніс американський та український прапори в Монісцелло, Саліван, біля Говернмент Сентер, які там повішали щільно тиждень.

В неділю, 21-го сьчня о год. 9-й ранку в присутності стейтової та міських

на спомин сьлів Ісуса Христа. Після заамвонної молитви на закінчення св. Літургії Владика Платон підносить многоліття Святішому Отцеві Папі, Блаженішому Верховному Архiepіскопові Патріархові Йосифові, Єпископам, священникам, монашій братії. Один із співслужителів підносить многоліття Архiepісвєлі Кир Платонові. Перед благословенням Владика Ореста, архiepіскопа УАПЦ, виходило благословення звернення до вірних і гостей.

Ще треба пригадати, проповіді під час Служби Божої Владика Платона, з якої цитую його слова: „Наше задушевне бажання є, щоб наш соборний храм, збудований на честь Покрова Пресвятої Богородиці і св. Апостола Андрія Первозваного, був символом непереможності нашої Церкви в тих важких для українського народу часах“.

Владика виходило теж проповідь німецькою мовою, слово подяки німецькому Єпископові, Ернстові Тевесові, тимчасовому заступникові Кардинала Делфнера і баварському прем'єр-міністрові д-рові Альфонсові Гоппелеві.

Під час сьніданку в домі культури привітали промови виходило Владика Платон, мгр Євген Рен, голова УХР, мгр Антін Мельник в імені центральних українських організацій у Німеччині. Промовляв теж єпископ Е. Тевес від дієцезії Мюнхену і Фрайзінгу. На урочистому обіді, влаштованому Владикою Платоном у готелі „Deutscher Kaiser“, промовляв: проф. д-р Володимир Янів, ректор УКУ, д-р Іоганнес Маврер, президент „Дому зустрічей“, д-р Теофіл Леонтьєв від Української Національної Ради, Архitekt Теодор Горн, о. проф. д-р Іван Гринько, консисторійний радник. Під час обіду хор „Ікона“ під диригентурою п. Катрі Коляковської чарував гостей своїм співом.

У парохіальному центрі співав хор молодечих організацій під диригентурою Володимира Панчака. І ще довелось побачити на фільмі фрагменти відвідин мюнхенської катедрі Блаженішим Патріархом Йосифом, що припали на неділю, 28-го листопада 1976 року, його зустріч із громадянством, яке вітало ентузіастично Главу нашої помісної Церкви. Це незабутні картини і з цим переживання великого моменту в житті українців, поселенців Баварії.

Виконання фільму зразкове. Видно досвідчену і вправну руку виконавця, що вклав багато праці в закріплення на стрічці незабутніх картин і звуків та голосів. Ще спонзорувач фільму Владика Платон, Екзарх українців католиків у Західній Німеччині.

Василь Лев

Січневі Роковини в Глен Спей

Заходом Громадської Ради Українського Села в Глен Спей, відсвятковано 22 сьчня, 61-ші Роковини Самостійності і 60 Роковини Соборності України.

У суботу ввечері 20-го сьчня п. р. в церковній залі св. Володимира відбувся концерт присвячений Січневим Роковинам. Свято відкрив голова Громадської Ради Ярослав Гавур. Святочну доповідь вголосив д-р Александер Ничка, звертаючи спеціальну увагу на важливість відзначення Січневих Роковин. Проклашю від місцевого міського уряду відчитав посол міста Пол Кін, а головні тези з 4-го Універсалу відчитала Євгенія Баран. Описує відбулась мистецька програма, а саме: декламації талановитих Ірини Паславської „На Софійській Площі в Києві“ С. Орлюка, та Ярослава Гунча „Сон“ — Надії Лан. Місцевий жіночий хор під диригентурою інж. Осипа Ганія відспівав дві пісні „Далека Ти, а близька нам“ — гімн американських українців та „Вічний Революціонер“.

Концерт закінчено відспіванням українського національного гімну. У неділю, 21-го сьчня о год. 9-й ранку в присутності стейтової та міських

представників, як рівнозначної української громади, відбулося урочисте піднесення американського та українського прапорів біля міської ратуші. Тут знову проклашю від міського уряду відчитав великий приятель українців, новообраний до стейтової легіслаури Рей Кайзер, який не зважаючи на погану погоду прибув з Олбані на наше святкування. Всі відспівали американський та український гімни під час піднесення прапорів. Описує всі учасники Свята перейшли до залі церкви св. Володимира на перекуску, що її приготували пані з місцевого Відділу СУА.

В 11-й год. того ж дня о. Теодор Богольник, парох церкви св. Володимира, відправив Службу Божу в наміренні Українського Народу.

В понеділок 22-го сьчня, згідно з повітовим резолюцією з сьчня 1978 року Пол Кін, посол міста Ламберленду, в присутності представників місцевих американських урядів та українських організацій підніс американський та український прапори в Монісцелло, Саліван, біля Говернмент Сентер, які там повішали щільно тиждень.

П. С.

Відбулись Загальні Збори Кредитової Кооперативи „Самопоміч“ у Нью Йорку

Під час Загальних Зборів членів Кредитової Кооперативи „Самопоміч“ у Нью Йорку. За президіальним столом сидять: адвокат Р. Гуглевич — президент зборів, та члени: д-р Іван Фліс — голова, президент УНСО, Б. Фостак, інж. Д. Григорчук — представник ЦУКА та інж. І. Гурик. При мікрофоні — інж. Роман Раковський.

У неділю, дня 18-го лютого ц. р. відбулися у великій залі Українського Народного Дому в Нью Йорку 28-мі Річні Загальні Збори Членів Кредитової Кооперативи „Самопоміч“ в Нью Йорку в присутності 244-ох осіб управлених до голосування та кількох десятків гостей. Збори відкрив та ними провадив урядуючий президент тієї ж кооперативи — адвокат Роман Гуглевич.

Присутні вислухали вичерпних звітів президента адвоката Романа Гуглевича, касира інж. Романа Раковського, голови Кредитової Комітету адвоката Івана Тершаківця та голови Контрольної комісії д-ра Івана Сранта та провели дискусію над ними звітами. Ці звіти доповнили 15-сторінковий друкований звіт дирекції за 1078 рік, що його розіслано було в більшій кількості членам перед зборами, а також роздавано присутнім на зборах при вході на залу.

Ці звіти також показували, що Кредитова Кооператива „Самопоміч“ в Нью Йорку — це не тільки найстарша українська кредитова кооператива на території США, але також вона стала фінансово найсильнішою кредитовою кооперативою на тому терені. Це, між іншим, також підкреслив президент Екзекутиви Централі Українських Кооператив Америки інж. Дмитро Григорчук, який прибув з Чикаго на ці збори.

Останній рік виказував спеціально великий зріст кредитової кооперативи в різних ділянках. Позики зросли за останній рік на 3,671,642.52 дол. до суми 12,895,136.91 дол. інвестиції на 210,032.17 дол. суми 10,565,224.26 дол., а власні реальності на суму 350,966.00 дол. до суми 807,570.00 дол., коли інші активи виказали обнижжю на суму 49,303.99 дол. до суми 233,868.18 дол. на кінець року 1978 і так, що всі активи зросли на суму 4,183,336.70 дол. до суми 24,501,799.37 на день 31-го грудня 1978 року.

З другого боку ощадності вклади зросли за останній рік на 3,975,288.82 дол. до суми 23,273,667.48 дол., зобов'язання супроти третіх осіб на суму 41,097.39 дол. до суми 111,488.55 дол., а власні фонди (запасний фонд, резерв на надвидишні зиски) на суму 166,950.49 дол. до суми 1,643.34 дол. на день 31-го грудня 1978 року.

Приходи за 1978 рік досягли суми 1,784,020.31 дол. і зросли на 23.78 відсотка в порівнянні з 1977 роком, коли оперативні видатки досягли суми 310,199.03 дол. і зросли тільки на 13 відсотків в порівнянні з попереднім роком. Коли в 1977 році виплачено дивіденди на суму 952,791.64 дол., то в 1978 році нараховано дивіденди на суму 1,233,487.96 дол. За весь час існування кредитівки в Нью Йорку нараховано дивіденди на суму 6,530,487.96 дол. Висока доходність в 1978 році дозволила на підвищу дивіденди з 6 відсотків до 6.25 відсотка, а вкінці до 6.5 відсотка.

Крім найвищої на цьому терені дивіденди, наші члени мали ще й інші користі. Завдяки безплатному життєвому забезпеченню ощадностей та позичок — забезпечення товариство сплатило в минулому році позики померлих осіб на суму 32,282.29 дол., а за цілий час існування нашої кредитівки на суму 281,651.07 дол. Те забезпечення товариство також виплатило помертвості в сумі 24,708.95 дол. за останній рік, а в сумі 232,433.58 дол. за весь час існування. Зараз забезпечення ощадностей буде піднесено до висоти 2,000.00 дол.

Після одобрення діяльності завідуючих органів за 1978 рік, приступлено до вибору чотирьох членів дирекції та одного члена Кредитового комітету. Номінаційна комісія в такому складі як: д-р Василь Палівор, Володимир Сидорак та Ярослав Шербанюк, яка згідно з присягасями статуту діяла вже перед зборами — запропонувала до Дирекції: адв. Романа Гуглевича, мгр Ярослава Обершніна, інж. Івана Гурика та Івана Винника, а до Кредитового Комітету Тиміша Шевчука.

Коли зі залі оголошено додаткових кандидатів, а саме на членів Дирекції Богдана Фостак та Михайла Головея, а на члена Кредитового Комітету Романа Крупку та Степана Шугана, згідно зі законом, президент зборів зарядив тайне голосування з допомогою карток до голосування та покликанню окремо виборчу комісію в складі д-ра Івана Фліса, як голови та Александри Кіршак, Стефанії Косович, Осипа Головацького й Любомира Гуменюка — як членів. Вислід голосування був такий, що подавляючою кількістю обрано на членів Дирекції: адв. Романа Гуглевича, мгра Ярослава Обершніна, інж. Івана Гурика та Івана Винника, а на члена Кредитового Комітету Тиміша Шевчука.

Під кінець зборів висказав у імені присутніх призначення та подяку за довготривалу працю на пості віцепрезидента нашої кооперативи членів основних тієї ж кооперативи директорів Богданові Фостаківі. Подібно подяку висказав також дир. Михайлові Головею, що на протязі кількох років сповноважав обов'язки члена Контрольної комісії, а останньою обов'язки членів Дирекції.

Після вичерпання денного порядку, о год. 7:15 вечора, президент закрив збори, що тривали від 3-ої по полудні, дякуючи присутнім за їхню численну участь у зборах, а зокрема Номінаційній та Виборчій комісіям за їхню продуктивну працю.

Для присутніх приготувано перекуску, якою займалися: інж. Любомир Беріш, мгр Ярослав Обершнін та Микола Ганущак.

Н. Н.

На медичні Темі

Лікарський довідник. Книжка у твердій темно-зеленій обгорці із золотими буквами роботи мистця М. ХАЛЕВІЧА. 336 сторінок. Ціна 7.00 дол.

SVOBODA 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07303

Мешканці стейту Нью Джерсі можуть отримати цю книгу за 50% знижки.

Св. пам'яті Олексі Приходька

Прийшла вістка, що 8-го лютого ц. р., по короткій недугі помер у Празі на 92-му році трудобитого життя один із найвидатніших педагогів і культурних діячів Карпатської України в часі між двома світовими війнами, св. п. Олексі Приходько. Ми, колишні учні Покійного, мило згадуємо свого професора української мови й літератури та з боєм серця з віддалі прощасмо його в останню дорогу, яка скінчилася 15-го лютого ц. р. у крематорії в Страшнінцях, у Чехо-Словаччині.

Св. п. Олексі Приходько народився 18-го жовтня 1887 року у Княжополі, на золотому Поділлі. Молодечі роки провів св. п. Олексі в Кам'янці Подільському, де в 1908 році закінчив духовну семінарію. Університетські студії завершив у Варшаві, де на деякий час залишився вчитися в місцевій гімназії. З хвилюючою, коли український наріз став до власного державного будівництва в 1917 році, молодий ще тоді педагог поспішив до Києва, щоб відлати свої сили на службу Україні. Тут йому призначено вчитися в першій українській державній гімназії, а одночасно він став членом Музичного Відділу Міністерства Освіти та членом Театральної Ради при цьому ж міністерстві, де знаходився організувати український державний театр у Києві.

Після одобрення діяльності завідуючих органів за 1978 рік, приступлено до вибору чотирьох членів дирекції та одного члена Кредитового комітету. Номінаційна комісія в такому складі як: д-р Василь Палівор, Володимир Сидорак та Ярослав Шербанюк, яка згідно з присягасями статуту діяла вже перед зборами — запропонувала до Дирекції: адв. Романа Гуглевича, мгр Ярослава Обершніна, інж. Івана Гурика та Івана Винника, а до Кредитового Комітету Тиміша Шевчука.

Коли зі залі оголошено додаткових кандидатів, а саме на членів Дирекції Богдана Фостак та Михайла Головея, а на члена Кредитового Комітету Романа Крупку та Степана Шугана, згідно зі законом, президент зборів зарядив тайне голосування з допомогою карток до голосування та покликанню окремо виборчу комісію в складі д-ра Івана Фліса, як голови та Александри Кіршак, Стефанії Косович, Осипа Головацького й Любомира Гуменюка — як членів. Вислід голосування був такий, що подавляючою кількістю обрано на членів Дирекції: адв. Романа Гуглевича, мгра Ярослава Обершніна, інж. Івана Гурика та Івана Винника, а на члена Кредитового Комітету Тиміша Шевчука.

Під кінець зборів висказав у імені присутніх призначення та подяку за довготривалу працю на пості віцепрезидента нашої кооперативи членів основних тієї ж кооперативи директорів Богданові Фостаківі. Подібно подяку висказав також дир. Михайлові Головею, що на протязі кількох років сповноважав обов'язки члена Контрольної комісії, а останньою обов'язки членів Дирекції.

Після вичерпання денного порядку, о год. 7:15 вечора, президент закрив збори, що тривали від 3-ої по полудні, дякуючи присутнім за їхню численну участь у зборах, а зокрема Номінаційній та Виборчій комісіям за їхню продуктивну працю.

Для присутніх приготувано перекуску, якою займалися: інж. Любомир Беріш, мгр Ярослав Обершнін та Микола Ганущак.

Н. Н.

Д-р МИХАЙЛО ДАНИЛЮК

Після вичерпання денного порядку, о год. 7:15 вечора, президент закрив збори, що тривали від 3-ої по полудні, дякуючи присутнім за їхню численну участь у зборах, а зокрема Номінаційній та Виборчій комісіям за їхню продуктивну працю.

Для присутніх приготувано перекуску, якою займалися: інж. Любомир Беріш, мгр Ярослав Обершнін та Микола Ганущак.

Н. Н.

Д-р МИХАЙЛО ДАНИЛЮК

Після вичерпання денного порядку, о год. 7:15 вечора, президент закрив збори, що тривали від 3-ої по полудні, дякуючи присутнім за їхню численну участь у зборах, а зокрема Номінаційній та Виборчій комісіям за їхню продуктивну працю.

Для присутніх приготувано перекуску, якою займалися: інж. Любомир Беріш, мгр Ярослав Обершнін та Микола Ганущак.

Н. Н.

Д-р МИХАЙЛО ДАНИЛЮК

Після вичерпання денного порядку, о год. 7:15 вечора, президент закрив збори, що тривали від 3-ої по полудні, дякуючи присутнім за їхню численну участь у зборах, а зокрема Номінаційній та Виборчій комісіям за їхню продуктивну працю.

Для присутніх приготувано перекуску, якою займалися: інж. Любомир Беріш, мгр Ярослав Обершнін та Микола Ганущак.

Н. Н.

Д-р МИХАЙЛО ДАНИЛЮК

Після вичерпання денного порядку, о год. 7:15 вечора, президент закрив збори, що тривали від 3-ої по полудні, дякуючи присутнім за їхню численну участь у зборах, а зокрема Номінаційній та Виборчій комісіям за їхню продуктивну працю.

Для присутніх приготувано перекуску, якою займалися: інж. Любомир Беріш, мгр Ярослав Обершнін та Микола Ганущак.

Н. Н.

Д-р МИХАЙЛО ДАНИЛЮК

Після вичерпання денного порядку, о год. 7:15 вечора, президент закрив збори, що тривали від 3-ої по полудні, дякуючи присутнім за їхню численну участь у зборах, а зокрема Номінаційній та Виборчій комісіям за їхню продуктивну працю.

Для присутніх приготувано перекуску, якою займалися: інж. Любомир Беріш, мгр Ярослав Обершнін та Микола Ганущак.

Н. Н.

Д-р МИХАЙЛО ДАНИЛЮК

Після вичерпання денного порядку, о год. 7:15 вечора, президент закрив збори, що тривали від 3-ої по полудні, дякуючи присутнім за їхню численну участь у зборах, а зокрема Номінаційній та Виборчій комісіям за їхню продуктивну працю.

Для присутніх приготувано перекуску, якою займалися: інж. Любомир Беріш, мгр Ярослав Обершнін та Микола Ганущак.

Н. Н.

Д-р МИХАЙЛО ДАНИЛЮК

Після вичерпання денного порядку, о год. 7:15 вечора, президент закрив збори, що тривали від 3-ої по полудні, дякуючи присутнім за їхню численну участь у зборах, а зокрема Номінаційній та Виборчій комісіям за їхню продуктивну працю.

Для присутніх приготувано перекуску, якою займалися: інж. Любомир Беріш, мгр Ярослав Обершнін та Микола Ганущак.

Н. Н.

Д-р МИХАЙЛО ДАНИЛЮК

Після вичерпання денного порядку, о год. 7:15 вечора, президент закрив збори, що тривали від 3-ої по полудні, дякуючи присутнім за їхню численну участь у зборах, а зокрема Номінаційній та Виборчій комісіям за їхню продуктивну працю.

Для присутніх приготувано перекуску, якою займалися: інж. Любомир Беріш, мгр Ярослав Обершнін та Микола Ганущак.

Н. Н.

Д-р МИХАЙЛО ДАНИЛЮК

ського хору в Ужгороді. До біля 150 майбутніх учителів долучилося ще біля 150 учнів горожанської школи, й концерти цього народного хору здобували славу не тільки в Ужгороді й Мукачеві, але й Словаччині та на чеських землях.

Виходило проф. Приходьком українські народні учителі розгорнули організування сільських хорів у місцевостях, в яких вони вчили. І так, у неділю, 13-го сьчня 1926 року відбувся з'їзд хорів сіл Глибів, Кальнічка, Гойлоша, Йовря, Олешника, Перечина, Заріччя, двох окремих ужгородських хорів, як і двох оркестрів Івана Романченка з Перечина й Заріччя. Під диригентурою св. п. О. Приходька всі ці хори разом, у складі 600 співаків, дали концерт у міському театрі в Ужгороді, а згодом пописували своїми музичними осягами кожен хор окремо. Тоді то й виникла думка створити репрезентативний Крайовий Хор Учителів, що його очолив крайовий шкільний інспектор Юліан Ревай, а музичним керівником і диригентом цього

СОЮЗОВЦІ! РОЗПОЧИНАЄМО ЮВІЛЕЙНУ КАМПАНІЮ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ З НАГОДИ ЙОГО 85-РІЧЧЯ. ЇЇ МЕТОЮ Є ПРИДБАТИ В ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ 5,000 НОВИХ ЧЛЕНІВ, ЗАБЕЗПЕЧЕНИХ НА СУМУ ДЕСЯТЬ МІЛЬЙОНІВ ДОЛЯРІВ! ТІЛЬКИ СПІЛЬНИМИ СИЛАМИ ТА ПОСТІЙНОЮ І НАПОЛЕГЛИВОЮ ОРГАНІЗАЦІЙНОЮ ПРАЦЕЮ МОЖЕМО ВИКОНАТИ ЦЕ ВЕЛИКЕ ЗАВДАННЯ ДЛЯ ДОБРА НАШИХ РОДИН, НАШОЇ ГРОМАДИ І НАШОГО НАРОДУ!

КАНАДСЬКИЙ УРЯД...

(Закінчення зі стор. 1)

учасникам руху опору та інші.

Справу української імміграції до Канади та справу з'єднання родин з'ясував міністр п. Богдан Мичишук, який висловив призначення канадському уряду-ві за те, що це завдяки зусиллям канадських делегатів учасників Гельсінської Конференції включено т.зв. "третій коштик" — секцію про права людини в яку теж входить справа імміграції та з'єднання родин.

Діючи по цій лінії канадське міністерство закордонних справ зробило великі заходи допомогти переселенцям політичним в'язням Чиле, ба навіть пішло до чилійських тюрем і звідти видістало та перевезло до Канади 270 арештованих та їхніх родин. Так само недавно успішно заключила Канада умови з червоним Китаєм та В'єтнамом про з'єднання родин. На жаль, міністерство закордонних справ не робить заходів, щоб і Советського

Союзу видістати політичних переселенців українців, чи поєднати поперх 150 українських родин, які старанно спростували своїх найближчих — батьків, братів та сестер. Советський Союз цілковито ігнорує заходи канадської т.зв. "тихої дипломатії" і лише відкрита вимога самого прем'єр-міністра могла б добитися успішних наслідків.

Ця надзвичайно успішна зустріч з міністром Кафіком його дорадниками та провідниками діями східноєвропейських народів у Канаді закінчилася обіцяною міністра вглянути в затворнені справи та знову відіштовхнути зустріч, щоб упевнитися, що зусилля ці не йдуть на марно.

І справді не довго прийшлося чекати, бо вже на 15-го березня Канадська Парламентарна Комісія для виконання Гельсінських угод запросила учасників на переслухання та представлення петицій.

Окружний Комітет Відділів Українського Народного Союзу Філадельфійської Округи повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться

у неділю, 18 березня 1979 р., о год. 2 по пол. у залі Дому Округи у Філадельфії, Па. при 5004 Н. Олд Йорк Рд.

До участі в зборах запрошені й зобов'язані урядовці, представники і конвенційні делегати наступних Відділів:

- 10, 32, 45, 62, 83, 105, 116, 128, 153, 154, 156, 162, 163, 173, 216, 231, 237, 239, 245, 247, 248, 261, 268, 269, 321, 324, 331, 339, 347, 352, 362, 375, 378, 383, 388, 397, 422, 424, 430 і 479.

ПРОГРАМА ЗБОРІВ:

1. Відкриття.
2. Вибір Президії для переведення зборів.
3. Вибір Номінаційної Комісії.
4. Відчитання протоколу з попередніх зборів.
5. Звіт уступаючої Управи і Контрольної Комісії.
6. Дискусія над звітами.
7. Удільнення абсолютної уступаючої Управі.
8. Вибір нової Управи і Контрольної Комісії.
9. Доповідь представників Головного Уряду УНС.
10. Запити до представників Головного Уряду УНС.
11. Схвалення плану праці на 1979 рік.
12. Різні справи й закриття зборів.

У зборах візьмуть участь:

о. протопр. Степан Біляк, гол. контролер УНС
д-р Богдан Гнатюк, гол. контролер УНС
Іван Одежинський, гол. радий УНС
Степан Гавриш, стар. обласний організатор
По Народах буде ПЕРЕКУСКА-ГОСТИНА для учасників зборів.
ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:
Петро Тарнавський, голова
Іван Данківський, касир
мгр Василь Коліно, секретар

ЗСА плянують вислати...

(Закінчення зі стор. 1)

які вишколюватимуть еменців у вживанні протидетунської гармати типу „Вулкан” та протитанкових ракет.

Речники Державного департаменту ЗСА підтвердили здогади політичних коментаторів, що рішення президента Картера

Пассейк, Кліфтон, Патерсон, Ратерфорд і околиця!

В неділю, 25 березня 1979 р., о год. 2 по пол. в приміщенні Української Централі при 240 Говн Авеню, ПАССЕЙК, Н. Дж. відбудуться

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ОКУЖНОГО КОМІТЕТУ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

до участі в яких запрошені й зобов'язані урядовці, представники і конвенційні делегати наступних Відділів:

42, 64, 97, 134, 143, 182 і 394.

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття.
2. Вибір Президії.
3. Прийняття протоколу попередніх зборів.
4. Звіт уступаючої Управи Окружного Комітету.
5. Дискусія над звітами.
6. Удільнення абсолютній Управі.
7. Вибір Окружної Управи і Контрольної Комісії.
8. Устійнення та схвалення плану праці на 1979 рік.
9. Доповідь головного касира УЛЯНИ ДЯЧУК.
10. Різні справи.
11. Закриття зборів.

У зборах візьме участь:

Уляна Дячук, головний касир УНС
ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:
о. протопресвітер Теодор Форостій, почесний голова
Іван Хомко, голова
Василь Марушак, секретар
Іван Бліх, касир

Український Лещатарський Клуб Філадельфії, Па.

запрошує лещатарські товариства Америки і Канади до участі в

МІЖКЛУБОВИХ ЗМАГАННЯХ

В АЛЬПЕЙСЬКІЙ КОМБІНАЦІЇ для СЕРЕДНЬОЇ І ЗАВАНСОВАНОЇ КЛАСИ від 14 років віку на

Elk Mountain Ski Area, Pa.

7 1/2 Miles off Interstate 81, at the Lenoxville, Exit 63

Неділя, 25-го березня 1979 року

- 8:30 рано — Реєстрація, квитки на витяги, льосування старту.
- 11:00 рано — Крутобег і великий крутобег по 2 періоди.
- Стартують: чоловіки, жінки, сеньйори, сеньйорки, юнаки і юначки.
- Побажані змагальні шоломи.
- Реєстрація 10.00 дол., квитки на витяги 9.00 дол.
- За інформаціями звертатися до провідника змагань — Mr. Orest Martynowych, 4922 North 13th Street, Philadelphia, Pa. 19141. Tel. (215) 457-0918.
- Приміщення замовляти: LUXURY BUDGET MOTEL at the Exit 58, Interstate 81, Clarks Summit, Pa. Tel. (717) 586-9100.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Прийнявши монаший сан, якщо х чимось перед ким будь провинився, я прошу прощення: перший раз, другий раз і третій.

Смирений богомолець за Рідну Церкву й Рідний Народ
Ісромонах ПАВЛО (в мирі — ПЕТРО) ЯМНЯК

відносно негайної допомоги Еменові є наслідком нової настанови ЗСА до прихильних їм країн Арабського півострова й Перської затоки. Вони твердять, що після перевороту в Ірані на Арабському півострові, багатому у запаси нафти, яка є необхідна для ЗСА та їх союзників, витворилась „силово порожняча”, що її старастя використати Советський Союз. Вагання ЗСА у відношенні до Ірану захитали довіря арабських країн до ЗСА, тому президент Картер примінив більш рішучі заходи після агресії просоветського Південного Емену на Емен, який сусідує зі Савдійською Аравією. Власне Савдійська Аравія звернулася до ЗСА за допомогою Еменові і навіть

частинно покриває кошти за купівлі зброї. У міжчасі бої на пограниччі Еменів продовжуються, при чому південним еменцям допомагають советські, кубинські й східнонімецькі військові до-радники, число яких в останніх днях зросло до біля 3,000. Воюючі сторони покищо зигнорували заклик Арабської Ліги до перемир'я.

У ТРЕТЮ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ (яка припадає 19-го березня 1979 р.), нашого Найдорожчого і Незабутнього

бл. п. ІВАНА ГАЙДУКЕВИЧА

буде відправлена ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА І ПАНАХИДА

в церкві Непорочного Зачаття в Гемтремк, Міш. у суботу, 7-го квітня 1979 року, о год. 7-й ранку.

Про молитви за спокій душі Покійного просять — вдова — ТАТІЯНА, ДІТИ, ВНУКИ І ПРАВНУКИ

ПАМ'ЯТІ НЕВІДЖАЛУВАНОГО ДРУГА

Я, один із одиосельчан і щирих приятелів

ПОКІЙНОГО

ГРИГОРІЯ ГОЛУБЦЯ

хочу пригадати і ашанувати пам'ять цього вірного сина рідного народу в четверті роковини його смерті.

Григорій, що вмер 1975 р. у Клівленді, ЗСА, уродженець Любена Малеого коло Львова, прикладний громадянин і чесний ремісник, політв'язень Берези Картузької і советської тюрми, залишився в пам'яті тих, що його знали, зразком палкого патріота, що словом і ділом служив визвольній справі свого улюбленого українського народу. Замилуваний у творчості Шевченка, при всіх нагодах цитував „Кобзаря”, шукаючи в ньому розради і заохоти, відповідаючи на всі ворожі репресії шевченківським „мучусь, але не каюся”.

Колишній його друг і прикро відчував його втрату, тож хай ця коротка згадка про нього буде, хоч і скромним, але щирим виявом нашої пошани до Покійного Григорія Голубця.

Чікаго, Ілл.

МИХАЙЛО ТИМЧИШИН

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, дня 29-го січня 1979 р. відійшов від нас у Вічність наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО І ДЯДЬО

бл. п. ЯРОСЛАВ ПЕТРОВСЬКИЙ

Цією дорогою висловлюємо нашу щирю подяку Усім, що своєю участю в похоронних відправах звеличали пам'ять Покійного.

Щиро дякуємо о. радникові Томі Барилікові за похоронні відправи і зворушливу проповідь під час Служби Божої, а о. Давидові Клунові за відправу Панахиди в Нью Бронсвіку, Н. Дж.

Рівнож дякуємо хоралі церкви св. о. Миколая, під диригентурою п. Кимша, за участь в Панахиді. Похоронному заведенню Насевичів за дбайливе переведення похорону.

Щиро дякуємо пані Івані Петик за грудку Рідної Землі, про яку завжди мріяв Покійний і в якій спочиває в мирі.

Особливо дякуємо паням Євгенії Костюк, Олімпії Гайдучок і Наталії Попатинській, які прийшли з поміччю і потіхою в перші хвилини нашого горя, як рівнож дякуємо 10-му Відділові СУА та усім Тим, що замовили Служби Божі за душу Покійного.

Щиро дякуємо 65-му Відділові СУА в Нью Бронсвіку за замовлення Панахиди і участь у ній, як рівнож за щедрий дар на записний фонд „Нашого Життя”, замість квітів на могилу Покійного.

Дякуємо усім Тим, що потішили нас у хвилині нашого горя.

Дружина — ІРИНА
Дочка — НАТАЛКА з мужем ІВАНОМ ГОЛОВІНСЬКИМ
Внук — ЮРІЙ з дружиною ВІРОЮ
Внучка — МАРУСЯ

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п.

ТАТІЯНИ СЕНЬКІВ

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА І ПАНАХИДА в неділю, 18-го березня 1979 року, о год. 12:15 по пол. в катедрі св. о. Миколая, Чікаго, Ілл.

До участі запрошуються всіх Приятелів і Знайомих.

Прошу згадати Покійну в цей день у своїх молитвах Родину в Україні і Братів з Родиною у Франції.

Про молитви за спокій душі Покійної просять — АЛЕКСАНДЕР МОЦЬО

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ в Нью Йорку, Н. Й.

повідомляє, що

ВИСТАВКА УКРАЇНСЬКОЇ ПИСАНКИ

відбудеться в часі

від 24-го березня до 13-го травня 1979 року

ВІДКРИТТЯ ВИСТАВКИ в П'ЯТНИЦЮ, 23-го БЕРЕЗНЯ 1979 р., о год. 7-й веч. ПРОГРАМА У ЗВ'ЯЗКУ З ВИСТАВКОЮ:

23-го БЕРЕЗНЯ — год. 7-ма веч. — Доповідь „Українська писанка у світлі первісної культури” — ЗЕНОН ЕЛИТІВ.

31-го БЕРЕЗНЯ і 7-го КВІТНЯ (2 сесії денно) — 10-та рано до 12:30 по полудні — 1:30 до 4-ої по пол. — Лекції писання писанок для дітей. Додаткові лекції писання писанок можуть зааранжувати школи і групи за попереднім домовленням.

1-го і 8-го КВІТНЯ (2 сесії денно) — 10-та рано — 1-ша по пол. і 2-га до 5-ої по пол. — Лекції писання писанок для дорослих. Участь тільки за попереднім телефонічним домовленням. Вступ — \$8.50 для початкуючих, для завансаних — \$10.00.

14-го КВІТНЯ — год. 1-ша — 5-та по пол. — Показ писання писанок. Виступлення прозод писанок і фільму Славка Новицького „ПИСАНКА”. Вступ — \$2.50 для дорослих, \$1.50 для студентів і сеньйорів, 0.50 ц. для дітей.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

203 Друга Авеню, Нью Йорк, Н. Й. 10003

Тел.: (212) 228-0110

Літературний вечір М. Руденка в Нью Йорку

Нью Йорк (УІС „Смолоскип“). — 10-го лютого 1979 року, в переповненій залі Українського Інституту Америки в Нью Йорку відбувся Літературний Вечір присвячений Миколі Руденку, визначному українському письменникові і філософові.

Вечір спільно влаштували Об'єднання Українських Письменників „Слово“ і Українське В-во „Смолоскип“ ім. В. Симоненка в другу річницю арешту поета і з нагоди появи збірки його самвидавних поезій „Прозріння“.

Вечір відкрив і ним керував представник „Смолоскипу“ О. Зінкевич. У своєму вступному слові він говорив:

„Коли появляється нова книга — це радісна подія для автора й читача. Зокрема радісно, коли появляється збірка поезій, в якій найкраще з усієї літературної творчості відображається душа поета і душа народу.“

Сьогодні ми приходимо до українського читача в Україні й поза її кордонами з самвидавними збірками поезій М. Руденка — „Прозріння“. Для видавництва — це один успіх. Але для всіх нас, хто візьме в руки цю книгу — його серце налетіть болем — поет — за слово, за переконання пошаджені в Мордовській концтаборі.

Світ, в якому живе Микола Руденко, керівник київської Української Гельсінкської Групи, повертає коло-есо історії до середньовічних часів, коли на кострах спаливали вільнодумців. Так і сьогодні на кострі поневірянь горить Микола Руденко. Але полум'я це животворче — воно несе нам віру в наш нарід, віру у справу, за яку сидять Руденко і багато-багато інших, віру в вільне слово, яке ніяка сила у світі не зможе покорити, віру в людину... Сьогодні, коли ми тут зібрались — сидять за колючими дротами мужні захисники права і законності. Нехай сьогодні з далекого Нью Йорку долине до них наше слово пошани і солідарності з ними. Нехай вільне слово Руденка захооче до прав, нехай наші душі прозріють бажанням свободи для тих, які їх втратили.“

В часі Вечора з читанням поезій М. Руденка виступили молоді талановиті артисти Студії Мистецького Слова Лідії Крушельницької — Мотря Слупчанська і Орест Кебало, яких присутні нагородили довготривалими оплесками.

Доповідь д-ра О. Тарнавського — „М. Руденко — Паскаль доби соцреалізму“

Голова Об'єднання Українських Письменників „Слово“ д-р О. Тарнавський у своїй доповіді зробив аналіз творчості М. Руденка та порівняв її з творчістю французького філософа-реформатора з ХУІІ сторіччя Б. Паска-

лем, який боровся проти французького абсолютизму. Д-р О. Тарнавський говорив:

„М. Руденко міг би повторити за Кантом, що дві речі його постійно турбують — це внутрішній голос сумління, що шукає правди, і зорі над ним, що говорять про великий всесвіт частково якого є людина.“

Філософічна глибина, що її бачимо у творах Руденка — це наслідок його допитливості, що її завважуємо у нього вже в той час, коли він лояльно вкладався у приписані рамки соцреалізму. Ця допитливість і пошук Руденка на шлях шукання правди, допомогла йому зрештуйте свої погляди та відкрила перед ним світ тієї реальності, в якій людина віднаходить своє місце у безмежному просторі і вічному часі.

Совість у Руденка — це остаточне мірило вартості людини. В розумінні Руденка — у людини є дві величини — це вона сама, а головне її сумління, вища людська прикмета, що дозволяє людині розуміти і відчувати ясність і темноту, добро і зло, і друга величина — це вічний світ“.

Д-р О. Тарнавський зокрема зупинився на поемі Руденка „Хрест“, яку назвав „голосом національного і людського сумління“, порівнюючи її з Франковим „Похороном“ і Тичинним „Похороном Друга“. Свою доповідь він закінчив такими словами:

„Советська держава побудувала великі споруди, як Дніпрогидроелектро- і космічні кораблі кружляють у міжпланетних просторах, а все ж у неї страх перед пошестем у Советському Союзі. Вона продовжувала:

„Я хочу сказати, що йому голки під нігті не загнали. Але коли виймають душу — це роблять вичливо. Душу виймають вичливо, топчуть людей і розчавлюють сьогодні теж вичливо, чейно“.

Н. Світлична заклікала присутніх підтримати Закордонне Представництво Української Гельсінкської Групи, яке очолюють ген. П. Григорен-

Недавній політв'язень Мордовських концтаборів, учасник правозахисного руху в Україні, Надія Світлична поділилася з присутніми спогадами про М. Руденка, з яким познайомилася шойно після чотирічного ув'язнення і тоді, коли поет-філософ творив Українську Гельсінкську Групу. Нижче наводимо цитати з її виступу:

„Сьогодні в Мордовії, у 19-му таборі, де через дві години оголосять під'єм. Бо там вже скоро ранок. Може Руденкові старі рани не дають спати. І може він думав про людей, про добро, про зло, яке творять люди, але напевно він не уявляв, що ми тут зібралися — так багато його друзів.“

Руденко сьогодні наша честь, наша гордість і наша ганьба. Якщо ПЕН-клуб, якщо усі письменники візьмуть одного Руденка під свій захист, то не все вони будуть безсилі і дадуть йому померти, як Снігірєву в тюрмі“.

Микола Руденко

Н. Світлична розповіла, як вона довідалася про Українську Гельсінкську Групу, вийшовши з ув'язнення, як довідалася про його „Економічні монолози“, про свою розмову з братом Іваном, який колись критикував творчість Руденка, коли він писав з режимних позицій. Вона говорила:

„Коли ми поїхали з Мариновичем і Матушевичем в Кончу-Заслу до Руденка — одразу впало у вічі, що він мені дуже близька людина. В мові, в манерах було щось дуже близьке мені. Одразу якось духовно ми зблизилися“.

Після цього Н. Світлична бачила М. Руденка в день його народження 19-го грудня 1976, ще раз перед арештом, а згодом виступаючи свідком на процесі в Дружківці.

„Про той суд, — говорила вона, — мені важко згадувати. Було загальне відчуття такої, як б сказала, фашистської атмосфери. Ніби ти ступив ногою у гадючник, якесь гадюче кубло“.

Н. Світлична згадала, що її фальшиво цитували в одній газеті, коли вона говорила про тортури в Советському Союзі. Вона продовжувала:

„Я хочу сказати, що йому голки під нігті не загнали. Але коли виймають душу — це роблять вичливо. Душу виймають вичливо, топчуть людей і розчавлюють сьогодні теж вичливо, чейно“.

Н. Світлична заклікала присутніх підтримати Закордонне Представництво Української Гельсінкської Групи, яке очолюють ген. П. Григорен-

ко і Л. Плющ. Вона закінчила:

„Цим ми підтримаємо М. Руденка. Як він про це довідається — це допоможе йому пережити найгірші злигодні табірної і тюремної життя“.

Виступ Віктора Боровського

Недавній ше студент Слов'янського Педагогічного Інституту, 22-річний Віктор Боровський, учасник українського правозахисного руху говорив про своє знайомство з М. Руденком і вплив письменника на формування його світогляду. Він говорив:

„Мені пощастило бути знайомим з М. Руденком. Я про нього чув раніше і читав його твори, коли він ще був відомим радянським письменником.“

Коли він став головою Української Гельсінкської Групи, я ще раз почав перечитувати його твори і почав дивитися на його речі зовсім іншими очима“.

В. Боровський обширніше зупинився на казці Руденка „Зелене око“, яке було видане режимним виданням і яка цілком змінила його розуміння советської дійсності. Згодом читав „Хрест“. Обидва ці твори стали рідними у формуванні його світогляду. В. Боровський розказував про свої зустрічі з письменником і зокрема про першу: „Відкрились двері і побачив на порозі сяюче обличчя Руденка. Перша його посмішка з якою він зустрів мене заспокоїла мене. Я відчув, що це людина, яка може зрозуміти, яка не може зробити нікому і нічого злого... Це людина відкритої душі. Це незвичайна людина. Не знати чи він звідти вийде, чи його зустріне доля Снігірєва. Вся надія на Західній світ...“

В. Боровський висвітлює прозріння з життя М. Руденка, подаючи до них свої коментарі.

Під час Вечора В-во „Смолоскип“ влаштував виставку оригінальних документів Української Гельсінкської Групи.

ДАЛЬШІ ПСИХІАТРИЧНІ...

(Закінчення зі стор. 1)

ній в'язниці. Йому сьогодні 63 роки.

Микола Платотнюк, лікар по професії, був заарештований у січні 1972 року. У зв'язку з самвидавною діяльністю. Його діагностовано, як шизофреніка, довгі роки тримано у казанській психіатричній в'язниці, а недавно переведено до звичайного психіатричного шпиталю у місті Сміла в Україні.

Василь Рубан, поет, був заарештований у 1972 році після зазначення, що його поезії задуше націоналістичні. Його визначено божовільним і ув'язнено у 1973 році у дніпропетровській психіатричній в'язниці. У 1976 році його переведено до казанської психіатричної в'язниці, де він перебуває ув'язнення і тепер.

Яків Довготер народився на Кубані в 1959 році, заарештований 19-річним юнаком за посвідчення християнської літератури. Його ув'язнили у психіатричній в'язниці, де допитували про релігійну літературу, але звільнили.

Василь Спиненко закінчив філософський факультет Донецького університету. Його арештували в березні 1971 року і обвинувачували, що він теоретик політичної групи Револьюційної Партії Советських Інтелігентів. Його запроваджено до дніпропетровської психіатричної в'язниці, де він перебуває тепер.

Борис Ковгар, музейний урядовець, заарештований у Києві у 1972 році по розповідженні відкритого листа, в якому він описав, як від 1967 року він був сексотом для КГБ. У вересні 1973 року проголошено, що він розумово хворий, але на „позбавлений від покарання“. Після того, як він „стане здоровим“, Ковгар буде під судом. Віні далі у дніпропетровській психіатричній в'язниці.

Лев Убожко, фізик, заарештований у січні 1970 року за самвидавну діяльність. Його засудили на 3 роки каторги, але в 1972 році додано йому нові політичні обвинувачення. Його визначено божовільним і від того часу він у ташкентській психіатричній в'язниці.

Олександр Якович заарештований у січні 1976 року за релігійну самвидавну діяльність. Він член Євангельської Християнської Батистської Церкви

на Вініччині. 2-го грудня 1976 року Краснодарський суд ув'язнив його на неозначений час до психіатричної в'язниці. Він перебуває у черняхівській психіатричній в'язниці.

Йосип Тереля відбув 14 років советських концентрацій, в'язниць та психіатричних шпиталів. У грудні 1976 року він написав відкритого листа до голови КГБ, в якому описав так само психіатричні зловживання, які він бачив у советській психіатричній в'язниці. Його заарештовано і запроваджено до психіатричної в'язниці у квітні 1977 р. У вересні 1977 р. Йосип Тереля переведено зі звичайного психіатричного шпиталю у м. Берегове на Закарпаттю до дніпропетровської психіатричної в'язниці. Там його примушували „лікувати“ сильними невролептичними ліками. Його фізичне здоров'я значно погіршилось.

КГБ не тільки переслідує осіб психіатричним терором, але і намагаються закрити свої сліди, переслідують лікарів, які відмовляються співпрацювати з КГБ, а так само переслідують осіб, які збирають відомості про переслідуваних. Фелікса Сереброва члена Ділової Комісії для дослідження звинувачення психіатрії для політичних цілей заарештовано. Олександра Подрабінека засуджено на 5 років екзилу. Зіслезься, що збирав матеріали про українських жертв психіатричного терору заарештовано у грудні минулого року і йому загрожує 3 роки тюрми.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

В Альжирі назвали нового прем'єр-міністра

Альжир. — Після триденних нарад Центрального комітету альжирського Національного Визвольного Фронту президент Чаді Бенджедід назначив дотеперішнього міністра внутрішніх справ Мохаммеда Беннамеда Абдельгана на пост прем'єр-міністра Альжирії, проголосивши рівнож склад нового кабінету.

ІЗРАЇЛЬСЬКО-ЕГИПЕТСЬКИЙ...

(Закінчення зі стор. 1)

носно пропозиції, на які погодилися Садат і Бегін, але спостерігачі припускають, що вони стосувалися надання внутрішньої автономії палестинським арабам на окупованих Ізраїлем землях, питання обміну амбасадорами між Ізраїлем і Єгиптом, як теж справи постачання Єгиптом нафтової ропи Ізраїлю після того, як Ізраїль звільнив Синайський півострів.

Президент Картер, його дружина Розалінн і ціла американська делегація, включно з державним секретарем Сайрусом Венсом, секретарем оборони Гарольдом Брауном і 36-ї невом Бжезінським, головним дорадником Білого Дому для справ крайової безпеки, повернулися до Вашингтону біля 1-ої год. вночі з візирка на середу, 14-го березня, де їх вітало коло 1,000 осіб, між ними віцепрезидент Волтер Мондейл, сенатор Роберт Бірд і Західний Вірджинії, лідер Демократичної більшості в Сенаті, конгресмен Томас О'Нілл із Массачусетсу, спікер Палати Репрезентантів, як теж чільні республіканські законодавці, члени кабінету президента Картера та інші.

Дякуючи присутнім за прибуття на летище та за підтримку продовж його переговорів на Близькому Сході, президент Картер сказав: „Вибираючи шлях миру, президент Садат і прем'єр-міністр Бегін ступають у невідому площину. Проте вони знають, що ЗСА завжди будуть з ними, коли вони почнуть перемовувати об'янку миру в дійсність для населення їхніх країн“.

У своїм короткій виступі на летищі, втомлений, але радісний президент

Картер закликав лідерів всіх країн підтримати мирну ініціативу Садата і Бегіна, бо їхній крок — це налія для всіх людей по шлому світі, які мріють про мир.

Хоча прем'єр Бегін заявив, що якщо „Кнесет“ схвалить договір, то він буде підписаний в Єрусалимі, Каїрі та Вашингтоні, то деякі речники урядів ЗСА, Єгипту та Ізраїлю підкреслюють, що деякі розбіжності в поглядах ще осталися і що це існує можливість „нового розчарування“, подібно як це сталося після „вершинної конференції“ у Кемп Девілі, Меріленд, у вересні минулого року.

проголошує випродаж книжок! Знижка 20% до 50%.

РІЗНЕ

ПРОДАЄМО І КУПУЄМО речі давнього мистецтва (антики). Відновлюємо старі образи.

ANTIQUES

G. and Z. AVRAMENKO CO. 228 East 14th Street (bet 2nd and 3rd Ave) New York, N.Y. 10003 Tel. (212) 982-3488, (212) 353-3727

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 24-го БЕРЕЗНЯ 1979 р.

НЬО ЙОРК, Н. Й. Річні загальні збори Т-ва Верхівина — 184 Відд., о год. 4-й по пол. в димівці ОУА „Самопоміч“ при 98 Друга Ав. На порядку: звіт Управи. К. Комісії та вибір нової Управи і К. Комісії на 1979 р. Проситись про численну участь. — Полк. П. Содоль-Зілинський, пред., Б. Ластовський, секр.

НЕДІЛЯ, 25-го БЕРЕЗНЯ 1979 р.

ЧІКАГО, Іл. Річні загальні збори Б-ва св. Стефана 221-й Відд., о год. 1-й по пол. в Домі УНСоюзу при 845 Н. Вестерн Авеню. Управа Відділу просить чл. взяти участь у Річних зборах. — Управа.

FUNERAL DIRECTORS

ПЕТРО ЯРЕМА

УКР. ПОГРЕБНИК. Займається Похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦІХ. КОНТРОЛЬОВАНА ТЕМПЕРАТУРА. Peter Jarema 129 EAST 7th STREET NEW YORK, N.Y. ORegion 4-2568

Richard H. Burnadz

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК. McNERNEY BURNADZ FUNERAL HOME 371 Lakeview Avenue CLIFTON, N.J. Phone (201) 772-1880 R. H. Burnadz — J. J. McNeerney Funeral Directors Chapels available through out the Metropolitan Area.

SINKOWSKY

FUNERAL SERVICE 3585 East Tremont Avenue BRONX, N.Y. 10465 Tel.: 689-2478 191 Avenue „A“ NEW YORK, N.Y. 10009 Tel.: 674-3630 Директор ПОСІФ СЕНКОВСЬКИЙ Завдає влаштуванням похоронів в каплицях, похованнях в кожній районі міста. Похорони по ідмальному цінам.

Увага! Вийшла з друку РІДКІСНА КНИГА ШКОЛИ КОБЗАРСЬКОГО МИСТЕЦТВА в НЬО ЙОРКУ

АЛЬБОМ КОБЗАРСЬКОГО МИСТЕЦТВА

У 2-ох КОЛЬОРАХ

- Містить унікальні світлинні, оригінальні статті, в українській й англійській мовах.
- Альбом безумовно викличе зацікавлення усіх, хто цікавиться українським мистецтвом взагалі, а бандурою, зокрема.
- Ціна Альбому — 15.00 дол., а тим хто перешле замовлення до 1-го квітня ц. р., отримає за \$13.00.

Замовлення слати на адресу: F. LEONTOWYCH 2279 E. 24th Street, Brooklyn, N.Y. 11229

Тел.: (201) 246-0549 (Office & residence) або (201) 469-6288

SOUTH BOUND BROOK MONUMENT CO.

Власник Ю. Безсоніа

- Авторизовані репрезентанти, виконавці гранітних робіт пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашингтоні.
- Приймаємо замовлення й стамімо гранітні й мармурові пам'ятники, мавзолеї, статуї, рівнож у бронзі, оговорки й лави на всіх цвинтарях.

Office and Residence: Box 445 A, Cedar Grove Rd., Somerset, N.J. 08873 (напроти „Українського Села“, у віддалі 3-ох хвилин від Церкви-Пам'ятника).

Mailing Address: 127 Main Street, So. Bound Brook, N.J. 08880 P.O. Box 316, So. Bound Brook, N.J. 08880

КУРАТОРІЯ ФОНДУ для видання ЛІТЕРАТУРНОЇ СПАДЩИНИ

БОГДАНА КРАВЦЕВА ПРИЙМАЄ ПЕРЕДПЛАТУ І ПОЖЕРТВУ на продовження публікації поетичної, літературної і публіцистичної спадщини

БОГДАНА КРАВЦЕВА ПЕРШИЙ ТОМ — повна збірка поетичної творчості — вже появилася друком і є в продажу. ДРУГИЙ ТОМ — наукові й літературознавчі праці — готовий до друку. ТРЕТІЙ ТОМ — публіцистична творчість в обороні української культури і літератури перед іншою і фальсифікацією в поновленій Батьківщині у підготові до друку

Ціна	у передплаті	Після появи друком
За всі ТРИ ТОМИ		\$ 35.00 \$ 45.00
за ПООДИНОКІ ТОМИ		
I ТОМ (Поетич.)		\$ 15.00
II ТОМ (Наукові й літературознавчі праці)		\$ 12.00 \$ 15.00
III ТОМ (Переклади поезій)		\$ 12.00 \$ 15.00

ЗАМОВЛЕННЯ

Замовлюю	Всі ТРИ ТОМИ	I ТОМ	II ТОМ	III ТОМ
Всі ТРИ ТОМИ	\$ 35.00	\$ 15.00	\$ 12.00	\$ 12.00
МОЯ ПОЖЕРТВА НА ВИДАННЯ ТВОРІВ	\$	\$	\$	\$
Залучую чейом суму	\$	\$	\$	\$
На ім'я привласню				
Адреса				

Чей виставляти на: В KRAWCIV PUBLISHING FUND. Виснаження передплати і пожертви кінстати

В KRAWCIV PUBLISHING FUND c/o Umana M. Drachuk Ukr. Nat. Assn. Inc. 30 Montgomery Street, 3rd Floor Jersey City, N.J. 07302

Приймається оголошення СВЯТОЧНИХ ПОБАЖАНЬ у „Свободі“

Адміністрація „СВОБОДИ“ запрошує ВШановних Читачів, Установ, Організацій, Товариств, Професіоналістів, Купців і все Громадянство передати свої традиційні святочні привітти у збільшеному Великодньому числі, що зайдуть у найдавший закутини світу.

Великий тираж „СВОБОДИ“ та відповідний зміст збільшеного святочного числа, надають таким побажанням окремої вартості і значення.

ЦІНИ ОГолоШЕНЬ:

1 цаль через 1 шпальту ..	\$ 4.00	4 цалі через 2 шпальти ...	24.00
1 цаль через 2 шпальти ..	6.00	5 цалів через 2 шпальти .	30.00
2 цалі через 2 шпальти ...	12.00	6 цалів через 2 шпальти .	36.00
3 цалі через 2 шпальти ...	18.00	та в інших розмірах.	

ОГОЛОШЕННЯ ПРИЙМАЄТЬСЯ — за новим стилем до 6-го КВІТНЯ 1979 року за старим стилем до 12-го КВІТНЯ 1979 року

При замовленні, ПРОШУ ЗАЗНАЧУВАТИ НА КОТРІ СВЯТА. Оголошення будуть поміщені в порядку їхнього приходу, в першому числі ті, що скоріше надішлють свої замовлення.

Зголошення святочних побажань, РАЗОМ З ГРОШЕВОЮ ОПЛАТОЮ, залежно від величини оголошень, надсилати до:

“СВОБОДА” 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302